

Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (trzecia izba)

z dnia 9 listopada 2023 r.*

Odwołanie – Konkurencja – Kontrola koncentracji przedsiębiorstw – Rozporządzenie (WE) nr 139/2004 – Zarzut niezgodności z prawem – Artykuł 4 ust. 1 – Obowiązek uprzedniego zgłoszenia koncentracji – Artykuł 7 ust. 1 – Obowiązek zawieszenia koncentracji – Zakres stosowania – Pojęcie „wprowadzenia w życie” koncentracji – Artykuł 14 ust. 2 – Decyzja nakładająca grzywny za wprowadzenie w życie koncentracji przed jej zgłoszeniem i wydaniem zezwolenia na nią – Obowiązek uzasadnienia – Zasada proporcjonalności – Nieograniczone prawo orzekania

W sprawie C-746/21 P

mającej za przedmiot odwołanie w trybie art. 56 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, wniesione w dniu 2 grudnia 2021 r.,

Altice Group Lux Sàrl, dawniej New Altice Europe BV, w likwidacji, którą reprezentowali R. Allendesalazar Corcho i H. Brokelmann, abogados,

strona skarżąca,

w której pozostałymi uczestnikami postępowania są:

Komisja Europejska, którą reprezentowali początkowo M. Domecq, M. Farley i F. Jimeno Fernández, a następnie M. Domecq i M. Farley, w charakterze pełnomocników,

strona pozwana w pierwszej instancji,

Rada Unii Europejskiej, którą reprezentowali A.-L. Meyer i O. Segnana, w charakterze pełnomocników,

interwenient w pierwszej instancji,

TRYBUNAŁ (trzecia izba),

w składzie: K. Jürimäe (sprawozdawczyni), prezes izby, N. Piçarra, M. Safjan, N. Jääskinen i M. Gavalec, sędziowie,

rzecznik generalny: A.M. Collins,

sekretarz: R. Stefanova-Kamisheva, administratorka,

* Język postępowania: angielski.

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 1 lutego 2023 r.,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 27 kwietnia 2023 r.,

wydaje następujący

Wyrok

- 1 W swoim odwołaniu Altice Group Lux Sàrl, dawniej New Altice Europe BV, w likwidacji (zwana dalej „Altice”), wnosi o uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 22 września 2021 r., Altice Europe/Komisja (T-425/18, zwanego dalej „zaskarżonym wyrokiem”, EU:T:2021:607), w którym Sąd ustalił kwotę grzywny nałożonej na tę spółkę w art. 4 decyzji Komisji C(2018) 2418 final z dnia 24 kwietnia 2018 r. nakładającej grzywny za wprowadzenie w życie koncentracji z naruszeniem art. 4 ust. 1 i art. 7 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 139/2004 (sprawa M.7993 – Altice/PT Portugal (zwanej dalej „sporną decyzją”) na 56 025 000 EUR i oddalił jej skargę w pozostałym zakresie.

Ramy prawne

Rozporządzenie (WE) nr 139/2004

- 2 Rozporządzenie Rady (EWG) nr 4064/89 z dnia 21 grudnia 1989 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (Dz.U. 1989, L 395 s. 1) zostało uchylone z dniem 1 maja 2004 r. rozporządzeniem Rady (WE) nr 139/2004 z dnia 20 stycznia 2004 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (rozporządzenie WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw) (Dz.U. 2004, L 24, s. 1). Ze względu na okres, którego dotyczyło zachowanie będące przedmiotem spornej decyzji, to właśnie to ostatnie rozporządzenie ma zastosowanie *ratione temporis*.
- 3 Motywy 5, 6, 8, 20 i 34 rozporządzenia nr 139/2004 mają następujące brzmienie:
  - „(5) Jednakże należy zapewnić, że [by] proces reorganizacji nie spowod[ował] trwałej szkody dla konkurencji. Dlatego też prawodawstwo wspólnotowe musi zawierać przepisy regulujące te koncentracje, które mogą znacząco przeszkadzać w skutecznej konkurencji na wspólnym rynku lub na jego znacznej części.
  - (6) Z tego względu konieczne jest stworzenie nowego instrumentu prawnego w celu umożliwienia skutecznej kontroli wszystkich koncentracji z punktu widzenia ich wpływu na strukturę konkurencji we Wspólnocie oraz [konieczne jest] aby był [to jedyny instrument mający] zastosowanie do takich koncentracji. Rozporządzenie [nr 4064/89] zapewniło rozwój polityki Wspólnoty w tym obszarze. W świetle doświadczeń jednakże rozporządzenie to powinno zostać przepracowane jako akt prawny pozwalający sprostać wyzwaniom zintegrowanego rynku i przyszłego rozszerzenia Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadami pomocniczości i proporcjonalności określonymi w art. 5 [traktatu WE] niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne, aby osiągnąć cel, jakim jest zapewnienie, że [by] konkurencja na wspólnym rynku jest [była] wolna od zakłóceń, zgodnie z zasadą otwartej gospodarki rynkowej z wolną konkurencją.

[...]

- (8) Przepisy, które mają zostać przyjęte w niniejszym rozporządzeniu, powinny być stosowane do znaczących zmian strukturalnych, których wpływ na rynek wykracza poza granice narodowe któregokolwiek z państw członkowskich. Koncentracje takie, jako zasada ogólna, powinny zostać sprawdzone wyłącznie na poziomie Wspólnoty, przy zastosowaniu systemu »pojedynczej instytucji« (»one-stop shop«) i zgodności z zasadą pomocniczości.

[...]

- (20) Wskazane jest zdefiniowanie pojęcia koncentracji w taki sposób, aby obejmowało ono tylko te działania, które przynoszą trwałą zmianę w kontroli zainteresowanych przedsiębiorstw, a tym samym w strukturze rynku [...]. Ponadto właściwe jest traktowanie jako pojedyncz[ej] koncentracj[i] takich transakcji, które są ściśle powiązane ze względu na zaistniałe warunki bądź przyjmują formę ciągu transakcji w obrocie papierami wartościowymi przeprowadzanych w stosownie krótkim okresie.

[...]

- (34) W celu zapewnienia skutecznej kontroli przedsiębiorstwa powinny być zobowiązane do wcześniejszego zgłoszenia koncentracji o wymiarze wspólnotowym po zawarciu umowy, ogłoszeniu publicznej oferty przejęcia lub po nabyciu kontrolnego pakietu akcji [...]. Dokonanie koncentracji powinno być zawieszane do czasu podjęcia przez Komisję ostatecznej decyzji. Jednakże w odpowiednim przypadku powinna istnieć możliwość odstąpienia od takiego zawieszenia na wniosek zainteresowanych przedsiębiorstw [...].”

- 4 Artykuł 1 tego rozporządzenia, zatytułowany „Zakres”, stanowi w ust. 1:

„Bez uszczerbku dla art. 4 ust. 5 i art. 22 niniejsze rozporządzenie stosuje się do wszystkich koncentracji o wymiarze wspólnotowym, jak określono w niniejszym artykule”.

- 5 Artykuł 3 wspomnianego rozporządzenia, zatytułowany „Definicja koncentracji”, w ust. 1 i 2 stanowi:

„1. Uznaje się, że koncentracja występuje, w przypadku gdy trwała zmiana kontroli wynika z:

- a) łączenia się dwóch lub więcej wcześniej samodzielnych przedsiębiorstw lub części przedsiębiorstw; lub
- b) przejęcia przez jedną lub więcej osób już kontrolujących co najmniej jedno przedsiębiorstwo albo przez jedno lub więcej przedsiębiorstw bezpośredniej lub pośredniej kontroli nad całym lub częścią jednego lub więcej innych przedsiębiorstw, czy to [w] drodze zakupu papierów wartościowych lub aktywów, czy to w drodze umowy lub w jakikolwiek inny sposób.

2. Podstawę kontroli stanowią prawa, umowy lub jakiegokolwiek inne środki, które oddzielnie bądź wspólnie, i uwzględniając okoliczności faktyczne lub prawne, dają możliwość wywierania decydującego wpływu na przedsiębiorstwo, w szczególności przez:

- a) własność lub prawo użytkowania całego lub części aktywów przedsiębiorstwa;

b) prawa lub umowy przyznające decydujący wpływ na skład, głosowanie lub decyzje organów przedsiębiorstwa”.

6 Artykuł 4 tego rozporządzenia, zatytułowany „Upřednie zgłoszenie koncentracji i odesłanie na wniosek zgłaszających stron poprzedzające zgłoszenie”, w ust. 1 akapit pierwszy stanowi:

„Koncentracje o wymiarze wspólnotowym określone w niniejszym rozporządzeniu zgłasza się Komisji [Europejskiej] przed ich wykonaniem i po zawarciu umowy, ogłoszeniu publicznej oferty przejęcia lub nabyciu kontrolnego pakietu akcji”.

7 Artykuł 7 rozporządzenia nr 139/2004, zatytułowany „Zawieszenie koncentracji”, w ust. 1 i 3 przewiduje:

„1. Koncentracja o wymiarze wspólnotowym zdefiniowana w art. 1 lub mająca zostać zbadana przez Komisję zgodnie z art. 4 ust. 5 nie zostaje wprowadzona w życie ani przed jej zgłoszeniem, ani do czasu uznania jej za zgodną ze wspólnym rynkiem, stosownie do decyzji podjętej zgodnie z art. 6 ust. 1 lit. b), art. 8 ust. 1 lub [art.] 8 ust. 2 lub na podstawie domniemania zgodnie z art. 10 ust. 6.

[...]

3. Komisja może, na wniosek, udzielić odstępstwa od zobowiązań nałożonych w ust. 1 lub 2. Wniosek o udzielenie odstępstwa musi być uzasadniony. Komisja, podejmując decyzję, bierze pod uwagę między innymi skutki zawieszenia dla jednego lub większej liczby zainteresowanych przedsiębiorstw wywołane koncentracją lub dla strony trzeciej oraz zagrożenie dla konkurencji spowodowane koncentracją. Odstępstwo takie może podlegać warunkom i obowiązkom w celu zapewnienia warunków skutecznej konkurencji. O odstępstwo można wystąpić i może ono zostać udzielone w dowolnym czasie, także przed zgłoszeniem lub po zawarciu transakcji”.

8 Artykuł 8 tego rozporządzenia, zatytułowany „Kompetencje decyzyjne Komisji”, stanowi w ust. 4:

„W przypadku gdy Komisja stwierdza, że koncentracja:

a) została już dokonana i [...] została uznana za niezgodną ze wspólnym rynkiem; lub

b) została dokonana z naruszeniem warunku załączonego do decyzji podjętej zgodnie z ust. 2 i stwierdzono, iż w przypadku braku takiego warunku koncentracja spełniłaby kryterium ustanowione w art. 2 ust. 3 lub, w przypadkach, o których mowa w art. 2 ust. 4, nie spełniłaby kryteriów ustanowionych w art. [101 ust. 3 TFUE],

Komisja może:

– wymagać od zainteresowanych przedsiębiorstw rozwiązania koncentracji, szczególnie poprzez rozwiązanie łączenia lub zbycie wszystkich udziałów lub zgromadzonych aktywów, w celu przywrócenia stanu sprzed dokonania koncentracji; w przypadku gdy nie jest możliwe poprzez rozwiązanie koncentracji przywrócenie stanu, jaki miał miejsce przed dokonaniem koncentracji, Komisja może przedsięwziąć wszelkie inne środki konieczne do przywrócenia takiego stanu w jak największym stopniu,

- nakazać podjęcie wszelkich innych stosownych środków mających na celu zapewnienie, iż zainteresowane przedsiębiorstwa rozwiążą ją lub podejmą inne środki dla przywrócenia wcześniejszego [stanu sprzed koncentracji] zgodnie z jej decyzją.

W przypadkach, o których mowa w lit. a) punkcie pierwszym [akapicie pierwszym lit. a)], środki określone w tym punkcie mogą zostać nałożone poprzez decyzję zgodnie z ust. 3 lub poprzez osobną decyzję”.

- 9 Zgodnie z brzmieniem art. 14 ust. 2 i 3 tego rozporządzenia:

„2. Komisja może w formie decyzji nałożyć na osoby, o których mowa w art. 3 ust. 1 lit. b), lub na zainteresowane przedsiębiorstwa grzywny nieprzekraczające 10 % łącznego obrotu zainteresowanego przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 5, w przypadku gdy umyślnie lub nieumyślnie [w wyniku niedbalstwa]:

- a) nie zgłaszają one koncentracji zgodnie z art. 4 lub 22 ust. 3 przed jej dokonaniem, chyba że są one wyraźnie do tego upoważnione na mocy art. 7 ust. 2 lub na mocy decyzji podjętej zgodnie z art. 7 ust. 3;

- b) dokonują one koncentracji z naruszeniem art. 7;

[...]

3. Ustalając wysokość grzywny, bierze się pod uwagę rodzaj, ciężar i czas trwania naruszenia”.

- 10 Artykuł 16 tego rozporządzenia, zatytułowany „Kontrola dokonywana przez Trybunał Sprawiedliwości”, stanowi:

„Trybunał Sprawiedliwości posiada nieograniczoną jurysdykcję w rozumieniu art. [261 TFUE] w odniesieniu do kontroli decyzji, w których Komisja ustanowiła grzywnę lub okresowe kary pieniężne; może on uchylić, zmniejszyć lub zwiększyć nałożoną grzywnę lub okresowe kary pieniężne”.

Skonsolidowany komunikat o jurysdykcji

- 11 Punkty 18 i 54 skonsolidowanego komunikatu Komisji dotyczącego kwestii jurysdykcyjnych na mocy rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004 w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (Dz.U. 2008, C 95, s. 1; zwanego dalej „skonsolidowanym komunikatem o jurysdykcji”) brzmią następująco:

„(18) Przejęcie kontroli może nastąpić na podstawie umowy. Aby doszło do przejęcia kontroli, umowa musi prowadzić do uzyskania podobnej kontroli nad zarządem i majątkiem drugiego przedsiębiorstwa, jak ta uzyskana w przypadku przejęcia udziałów lub aktywów. Oprócz skutku w postaci przeniesienia kontroli nad zarządem i majątkiem umowy takie muszą cechować się długim czasem obowiązywania (najczęściej bez możliwości wcześniejszego rozwiązania przez stronę przyznającą uprawnienia umowne) [...]. Takie umowy mogą także prowadzić do sytuacji wspólnej kontroli, jeżeli zarówno posiadaczowi aktywów, jak i przedsiębiorstwu kontrolującemu zarząd przysługuje prawo weta w stosunku do strategicznych decyzji dotyczących działalności [...].

[...]

(54) Do przejęcia wyłącznej kontroli dochodzi wtedy, gdy jedno przedsiębiorstwo może samodzielnie wywierać decydujący wpływ na inne przedsiębiorstwo. Generalnie da się wyróżnić dwie takie sytuacje. Po pierwsze, przedsiębiorstwu sprawującemu wyłączną kontrolę przysługuje prawo do podejmowania strategicznych decyzji handlowych dotyczących drugiego przedsiębiorstwa. Zwykle takie prawo nabywa się poprzez przejęcie większości praw głosu w spółce. Po drugie, sytuacja, w której dochodzi do przejęcia wyłącznej kontroli, ma miejsce, kiedy jeden udziałowiec lub akcjonariusz jest w stanie zawetować decyzje strategiczne w przedsiębiorstwie, nie posiada on jednak prawa do samodzielnego podejmowania takich decyzji (tzw. wyłączna kontrola negatywna). W takich okolicznościach pojedynczy udziałowiec lub akcjonariusz dysponuje takim samym wpływem, jaki ma zwykle kilku wspólnie kontrolujących udziałowców lub akcjonariuszy, tj. uprawnieniami pozwalającymi mu blokować podejmowanie decyzji strategicznych. W przeciwieństwie do sytuacji panującej we wspólnie kontrolowanych przedsiębiorstwach nie ma innych udziałowców lub akcjonariuszy dysponujących takim samym wpływem, a udziałowiec lub akcjonariusz posiadający negatywną wyłączną kontrolę niekoniecznie musi współpracować z innymi udziałowcami lub akcjonariuszami w toku podejmowania działań strategicznych w kontrolowanym przedsiębiorstwie. Skoro taki udziałowiec lub akcjonariusz może spowodować impas, to przejmuje on decydujący wpływ w rozumieniu art. 3 ust. 2 oraz przejmuje kontrolę w rozumieniu rozporządzenia w sprawie połączeń [...].”

Okoliczności powstania sporu i sporna decyzja

- 12 Okoliczności powstania sporu zostały przedstawione w pkt 1–29 zaskarżonego wyroku. Do celów rozpatrywanego odwołania można je streścić w następujący sposób.

Nabycie PT Portugal przez Altice

- 13 W dniu 9 grudnia 2014 r. Altice, międzynarodowa spółka telekomunikacyjna i telewizyjna z siedzibą w Niderlandach, zawarła z brazylijskim operatorem telekomunikacyjnym Oi SA umowę sprzedaży akcji (*Share Purchase Agreement*, zwaną dalej „SPA”). Umowa ta przewidywała, że Altice, za pośrednictwem swojej spółki zależnej Altice Portugal SA, przejmie wyłączną kontrolę, w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 139/2004, nad PT Portugal SGPS SA (zwaną dalej „PT Portugal”), operatorem telekomunikacyjnym i multimedialnym, którego działalność dotyczy całego sektora telekomunikacji w Portugalii.
- 14 Sfinalizowanie tego przejęcia było uzależnione w szczególności od uzyskania zezwolenia Komisji na podstawie tego rozporządzenia.
- 15 W dniu 2 czerwca 2015 r. Altice publicznie ogłosiła, że transakcja została zakończona i że doszło do przeniesienia na nią własności akcji PT Portugal.

Etap poprzedzający zgłoszenie

- 16 W dniu 31 października 2014 r. Altice skontaktowała się z Komisją w celu powiadomienia jej o zamiarze przejęcia wyłącznej kontroli nad PT Portugal. W dniu 5 grudnia 2014 r. odbyło się spotkanie Altice ze służbami Komisji.

- 17 W dniu 12 grudnia 2014 r. Altice przesłała Komisji wniosek o wyznaczenie zespołu, którego zadaniem będzie rozpatrzenie jej sprawy, a w dniu 18 grudnia 2014 r. rozpoczęły się kontakty poprzedzające zgłoszenie planowanej transakcji.
- 18 W dniu 26 stycznia 2015 r. Altice przekazała Komisji propozycję zobowiązań dotyczących zbycia jej spółek zależnych w Portugalii – Cabovisão i ONI.
- 19 W dniu 3 lutego 2015 r. Altice przedłożyła Komisji projekt formularza zgłoszenia, do którego załączono między innymi egzemplarz SPA.

Zgłoszenie i decyzja zezwalająca warunkowo na koncentrację

- 20 W dniu 25 lutego 2015 r. transakcja została formalnie zgłoszona Komisji.
- 21 W dniu 20 kwietnia 2015 r. Komisja wydała decyzję (zwaną dalej „decyzją zezwalającą na koncentrację”), w której w której uznała transakcję za zgodną z rynkiem wewnętrznym, z zastrzeżeniem wypełnienia zobowiązań załączonych do tej decyzji, wśród których znajdowało się zbycie przez Altice jej spółek zależnych w Portugalii – Cabovisão i ONI.

Zaskarżona decyzja i postępowanie, które doprowadziło do jej wydania

- 22 W dniu 13 kwietnia 2015 r. Komisja skierowała do Altice żądanie udzielenia informacji dotyczących wymiany korespondencji z PT Portugal w związku ze spotkaniem przedstawicieli zarządu obu spółek, które miało miejsce przed wydaniem decyzji zezwalającej na koncentrację i o którym instytucja ta dowiedziała się z prasy. W dniu 17 kwietnia 2015 r. Altice przedstawiła Komisji swoje uwagi.
- 23 W następstwie szeregu żądań udzielenia informacji, na które Altice odpowiedziała, pismem z dnia 11 marca 2016 r. Komisja poinformowała Altice, że wszczęła dochodzenie w celu ustalenia, czy spółka ta naruszyła art. 4 ust. 1 i art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 139/2004.
- 24 W następstwie żądań przedstawienia dodatkowych dokumentów i informacji, na które Altice odpowiedziała, a także spotkania między tą spółką a służbami Komisji, instytucja ta skierowała do Altice w dniu 17 maja 2017 r. pismo w sprawie przedstawienia zarzutów, w którym stwierdziła wstępnie, że Altice naruszyła owe przepisy. W odpowiedzi na to pismo w dniu 18 sierpnia 2017 r. Altice przedstawiła uwagi na piśmie.
- 25 W dniu 24 kwietnia 2018 r. Komisja wydała sporną decyzję.
- 26 W decyzji tej Komisja stwierdziła, że Altice miała możliwość wywierania decydującego wpływu na PT Portugal lub sprawowała kontrolę nad tą spółką przed wydaniem decyzji zezwalającej na koncentrację, a w niektórych przypadkach przed jej zgłoszeniem, z naruszeniem, odpowiednio, art. 7 ust. 1 i art. 4 ust. 1 rozporządzenia nr 139/2004.
- 27 W tytule 4 spornej decyzji zostały wskazane powody, dla których Komisja doszła do wniosku, że Altice wprowadziła w życie SPA przed uzyskaniem zezwolenia na koncentrację, z naruszeniem art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 139/2004. W szczególności w podtytule 4.1 wskazano, że niektóre klauzule SPA dawały Altice prawo weta w odniesieniu do decyzji dotyczących polityki handlowej PT Portugal (dalej jako „uzgodnienia poprzedzające zakończenie transakcji”). W podtytule 4.2

zostały opisane przypadki uczestnictwa Altice w codziennym funkcjonowaniu PT Portugal. W tym względzie Komisja stwierdziła, po pierwsze, że Altice rzeczywiście wywierała decydujący wpływ na działalność PT Portugal w siedmiu przypadkach, a po drugie, że między tą spółką a Altice doszło do wymiany informacji wrażliwych, co świadczyło o wywieraniu przez Altice decydującego wpływu na PT Portugal. W pkt 4.3 przedstawione zostały wnioski Komisji dotyczące powodów, dla których postanowienia SPA opisane w podtytule 4.1 i zachowanie stron opisane w podtytule 4.2 stanowią wprowadzenie w życie SPA przed uznaniem przez Komisję koncentracji za zgodną z rynkiem wewnętrznym.

- 28 Tytuł 5 spornej decyzji wyjaśnia, z jakich względów Komisja doszła do wniosku, że Altice wprowadziła w życie transakcję przed zgłoszeniem koncentracji, z naruszeniem art. 4 ust. 1 rozporządzenia nr 139/2004. Uzgodnienia poprzedzające zakończenie transakcji, które stanowiły niektóre z siedmiu przypadków rzeczywistego wywierania decydującego wpływu, oraz pewne wymiany informacji miały miejsce przed tym zgłoszeniem
- 29 Z tych wszystkich względów Komisja w art. 1 i 2 spornej decyzji stwierdziła, że Altice wprowadziła w życie, przynajmniej w wyniku niedbalstwa, koncentrację, odpowiednio, przed uzyskaniem na nią zezwolenia, z naruszeniem art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 139/2004, i przed jej zgłoszeniem, z naruszeniem art. 4 ust. 1 tego rozporządzenia.
- 30 Na podstawie art. 14 ust. 2 rozporządzenia nr 139/2004 Komisja, odpowiednio w art. 3 i 4 tej decyzji, nałożyła na Altice dwie grzywny, każdą w kwocie 62 250 000 EUR, z tytułu tych dwóch stwierdzonych naruszeń.

Postępowanie przed Sądem i zaskarżony wyrok

- 31 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 5 lipca 2018 r. Altice wniosła skargę, domagając się, tytułem żądania głównego, stwierdzenia nieważności spornej decyzji, a tytułem żądania ewentualnego – uchylecia lub obniżenia kwoty grzywien nałożonych w owej decyzji.
- 32 Postanowieniem z dnia 6 grudnia 2018 r. prezes siódmej izby Sądu dopuścił, zgodnie z jej wnioskiem, interwencję Rady Unii Europejskiej na poparcie żądań Komisji.
- 33 Na poparcie żądania stwierdzenia nieważności spornej decyzji Altice podniosła zarzut niezgodności z prawem i cztery zarzuty, które Sąd zbadał w trzech etapach. Przede wszystkim w pkt 54–67 zaskarżonego wyroku Sąd oddalił zarzut niezgodności z prawem dotyczący art. 4 ust. 1 i art. 14 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 139/2004. Następnie w pkt 68–259 owego wyroku Sąd oddalił trzy pierwsze z pozostałych zarzutów Altice, dotyczące istnienia naruszenia art. 4 ust. 1 i art. 7 ust. 1 tego rozporządzenia. Wreszcie w pkt 260–277 owego wyroku Sąd oddalił czwarty z pozostałych zarzutów, a w szczególności argumenty dotyczące naruszenia zasady proporcjonalności i „zasady zakazu podwójnego karania opartej na ogólnych zasadach wspólnych porządkom prawnym państw członkowskich”. W związku z tym w owym pkt 277 zaskarżonego wyroku Sąd oddalił żądanie stwierdzenia nieważności spornej decyzji.
- 34 Na poparcie swych żądań dotyczących kwoty grzywien Altice podniosła zarzut piąty, dotyczący bezprawności grzywien i naruszenia zasady proporcjonalności, podzielony na pięć części. Sąd oddalił cztery pierwsze części zarzutu, w szczególności część trzecią, opartą na niezgodności z prawem grzywien ze względu na niewystarczające uzasadnienie ustalenia ich wysokości. Co do części piątej zarzutu Sąd uznał, w wykonaniu przysługującego mu nieograniczonego prawa

orzekania, że należy obniżyć o 10 % kwotę grzywny nałożonej na Altice za naruszenie art. 4 ust. 1 rozporządzenia nr 139/2004 i ustalić ją na 56 025 000 EUR. Sąd wskazał bowiem, że Altice z własnej inicjatywy poinformowała Komisję o koncentracji na długo przed podpisaniem SPA i zwróciła się z wnioskiem o wyznaczenie zespołu, którego zadaniem miało być rozpatrzenie jej sprawy.

Postępowanie przed Trybunałem i żądania stron

35 W swoim odwołaniu Altice wnosi do Trybunału o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku;
- stwierdzenie nieważności art. 1–4 spornej decyzji;
- tytułem żądania ewentualnego – obniżenie grzywien nałożonych w art. 3 i 4 spornej decyzji w brzmieniu zmienionym przez Sąd;
- tytułem dalszego żądania ewentualnego – przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania; oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania, poniesionymi przez Altice zarówno w postępowaniu odwoławczym, jak i w postępowaniu przed Sądem.

36 Komisja wnosi do Trybunału o:

- oddalenie odwołania; oraz
- obciążenie Altice kosztami postępowania.

37 Rada wnosi do Trybunału o:

- oddalenie zarzutu pierwszego odwołania; oraz
- obciążenie Altice kosztami poniesionymi przez nią w postępowaniu odwoławczym.

W przedmiocie odwołania

38 Na poparcie odwołania Altice podnosi sześć zarzutów.

W przedmiocie zarzutu pierwszego

39 W zarzucie pierwszym odwołania Altice podnosi, że Sąd naruszył prawo przy badaniu zarzutu niezgodności z prawem dotyczącego art. 4 ust. 1 i art. 14 ust. 2 lit. b) rozporządzenia nr 139/2004. Ów zarzut pierwszy dzieli się na trzy części.

W przedmiocie części pierwszej zarzutu pierwszego

– Argumentacja stron

- 40 W części pierwszej zarzutu pierwszego Altice podnosi, że w pkt 54–58, 60–64, 66, 264, 265 i 271 zaskarżonego wyroku Sąd naruszył prawo, uznając, iż art. 4 ust. 1 i art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 139/2004 realizują „autonomiczne cele” i nakładają dwa odrębne obowiązki, a mianowicie obowiązek zgłoszenia i obowiązek zawieszenia, które mogą podlegać samodzielnym karom.
- 41 W pierwszej kolejności Altice podkreśla, że od czasu wydania rozporządzenia nr 139/2004 obowiązek zgłoszenia nie może ani być odróżniany od obowiązku zawieszenia, ani zostać naruszony w sposób autonomiczny, ani podlegać samodzielnej karze. Według niej bowiem o ile naruszenie art. 4 ust. 1 tego rozporządzenia ma miejsce, gdy koncentracja zostaje wprowadzona w życie przed jej zgłoszeniem, o tyle owo wprowadzenie w życie jest objęte zakresem właśnie art. 7 ust. 1 tego rozporządzenia.
- 42 W konsekwencji, wbrew temu, co orzekł Sąd w pkt 56, 60–62 i 271 zaskarżonego wyroku, przepisy te nie realizują „autonomicznych celów”, lecz cel jednolity, a zatem jeden i ten sam interes prawny. Cel ten ma zapewnić skuteczność kontroli ex ante koncentracji o wymiarze wspólnotowym. W tym celu oba wspomniane przepisy zabraniają wprowadzenia w życie koncentracji przed jej zgłoszeniem. Zdaniem Altice Sąd, w pkt 60 zaskarżonego wyroku, nie uwzględnił faktu, że art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 139/2004 zakazuje nie tylko wprowadzenia w życie koncentracji przed udzieleniem na nią zezwolenia przez Komisję, ale również jej wprowadzenia w życie przed zgłoszeniem jej tej instytucji.
- 43 Według Altice rozróżnienia dokonane przez Sąd w pkt 54, 55, 57 i 58 zaskarżonego wyroku są w tym względzie pozbawione znaczenia, ponieważ nie obalają one jej stanowiska, zgodnie z którym te dwa przepisy mają zastosowanie do tego samego zachowania i realizują ten sam cel, ponieważ zakazują wprowadzenia w życie koncentracji przed jej zgłoszeniem. Uważa ona, że czas trwania naruszeń ma znaczenie wyłącznie dla dokonania oceny proporcjonalności grzywien.
- 44 Ponadto w pkt 56, 66 i 264 zaskarżonego wyroku Sąd, aby uzasadnić to, że art. 4 ust. 1 i art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 139/2004 realizują „autonomiczne cele”, niesłusznie powołał się na system „pojedynczej instytucji”, o którym mowa w motywie 8 tego rozporządzenia. System ten ogranicza się do określenia kompetencji Komisji w zakresie kontroli koncentracji o wymiarze wspólnotowym.
- 45 W drugiej kolejności Altice jest zdania, że system przewidziany w rozporządzeniu nr 139/2004 jest jedynie reliktem przeszłości. Zauważa ona, że rozporządzenie nr 4064/89 zawierało dwa odrębne i autonomiczne obowiązki, a mianowicie proceduralny obowiązek zgłoszenia koncentracji w terminie tygodnia od zawarcia umowy oraz materialny obowiązek zawieszenia. Naruszenie każdego z tych obowiązków podlegało karze grzywny, w różnej wysokości.
- 46 Zdaniem zaś Altice prawodawca Unii, przyjmując rozporządzenie nr 139/2004, zniósł w art. 4 ust. 1 tego rozporządzenia termin wyznaczony na zgłoszenie koncentracji i nakazał uprzednie zgłoszenie poprzedzające wprowadzenie w życie koncentracji. Jednocześnie podwyższył on kwotę grzywny, jaka może zostać nałożona na podstawie art. 14 ust. 2 lit. a) tego rozporządzenia w przypadku naruszenia obowiązku zgłoszenia. Czyniąc to, przekształcił on ten obowiązek

w materialny obowiązek niewprowadzania w życie koncentracji przed jej zgłoszeniem. Ramy prawne wynikające z tego zaniechania przez prawodawcę zniesienia lub dostosowania tych przepisów stanowią według Altice „anomalie”.

- 47 W trzeciej kolejności, w ramach wykładni systemowej, Altice dodaje, że art. 7 ust. 3 rozporządzenia nr 139/2004 przewiduje odstępstwo od art. 7 ust. 1 tego rozporządzenia i że nie istnieje równoważny przepis przewidujący odstępstwo od art. 4 ust. 1 tego rozporządzenia. Jej zdaniem dzieje się tak, ponieważ owo odstępstwo pociąga za sobą również odstępstwo od wymogu notyfikacji, o którym mowa w tym ostatnim przepisie. Ponadto art. 14 ust. 2 lit. a) tego rozporządzenia przewiduje wyraźnie, że grzywna nie może zostać nałożona za naruszenie art. 4 ust. 1 tego rozporządzenia w przypadku przyznania odstępstwa na mocy art. 7 ust. 3 tego rozporządzenia.
- 48 Komisja i Rada uważają, że rozpatrywaną część zarzutu należy oddalić jako bezzasadną.

– *Ocena Trybunału*

- 49 W części pierwszej zarzutu pierwszego Altice twierdzi w istocie, że Sąd naruszył prawo, orzekając, iż art. 4 ust. 1 i art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 139/2004 realizują autonomiczne cele, podczas gdy jej zdaniem chronią one jeden i ten sam interes prawny i stanowią zbędne powtórzenie.
- 50 Należy zauważyć, że istnieje związek między art. 4 ust. 1 rozporządzenia nr 139/2004, który przewiduje obowiązek zgłoszenia koncentracji przed jej dokonaniem, a art. 7 ust. 1 tego rozporządzenia, który przewiduje obowiązek niewprowadzania w życie tej koncentracji przed jej zgłoszeniem i uzyskaniem na nią zezwolenia. Naruszenie art. 4 ust. 1 wspomnianego rozporządzenia powoduje bowiem automatycznie naruszenie art. 7 ust. 1 tego rozporządzenia, tak iż nie można rozważać naruszenia pierwszego przepisu niezależnie od naruszenia drugiego przepisu (zob. podobnie wyrok z dnia 4 marca 2020 r., Marine Harvest/Komisja, C-10/18 P, EU:C:2020:149, pkt 101, 106).
- 51 Tak więc w sytuacji, gdy przedsiębiorstwo zgłasza koncentrację przed jej dokonaniem, zgodnie z art. 4 ust. 1 rozporządzenia nr 139/2004, możliwe jest, że przedsiębiorstwo to naruszy art. 7 ust. 1 tego rozporządzenia, jeśli wprowadzi w życie tę koncentrację, zanim Komisja uzna ją za zgodną z rynkiem wewnętrznym (wyrok z dnia 4 marca 2020 r., Marine Harvest/Komisja, C-10/18 P, EU:C:2020:149, pkt 102).
- 52 Jak z tego wynika, art. 4 ust. 1 i art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 139/2004 realizują autonomiczne cele w ramach systemu „pojedynczej instytucji” („one-stop shop”), o którym mowa w motywie 8 tego rozporządzenia (wyrok z dnia 4 marca 2020 r., Marine Harvest/Komisja, C-10/18 P, EU:C:2020:149, pkt 103).
- 53 Z jednej bowiem strony art. 4 ust. 1 owego rozporządzenia przewiduje obowiązek działania, polegający na obowiązku zgłoszenia koncentracji przed jej dokonaniem, zaś z drugiej strony art. 7 ust. 1 tego samego rozporządzenia przewiduje obowiązek powstrzymania się od działania, czyli niewprowadzania w życie tej koncentracji przed jej zgłoszeniem i wydaniem na nią zezwolenia. O ile naruszenie pierwszego z tych przepisów stanowi naruszenie krótkotrwałe, o tyle naruszenie drugiego z nich stanowi naruszenie ciągłe (zob. podobnie wyrok z dnia 4 marca 2020 r., Marine Harvest/Komisja, C-10/18 P, EU:C:2020:149, pkt 104, 115).

- 54 Ponadto rozporządzenie nr 139/2004 przewiduje w art. 14 ust. 2 lit. a) i b) odrębne grzywny za naruszenie każdego z tych obowiązków, w sytuacji gdy naruszenia te zostały popełnione jednocześnie poprzez dokonanie koncentracji przed jej zgłoszeniem Komisji (zob. podobnie wyrok z dnia 4 marca 2020 r., *Marine Harvest/Komisja*, C-10/18 P, EU:C:2020:149, pkt 105, 106). Możliwość ta jest uzasadniona celem tego rozporządzenia, jakim jest, jak wynika z jego motywu 34, zapewnienie skutecznej kontroli koncentracji o wymiarze wspólnotowym poprzez zobowiązanie przedsiębiorstw do wcześniejszego zgłoszenia ich koncentracji oraz poprzez zapewnienie zawieszenia dokonania tych koncentracji do czasu podjęcia ostatecznej decyzji (zob. podobnie wyroki: z dnia 31 maja 2018 r., *Ernst & Young*, C-633/16, EU:C:2018:371, pkt 42; a także z dnia 4 marca 2020 r., *Marine Harvest/Komisja*, C-10/18 P, EU:C:2020:149, pkt 108, 109).
- 55 Mając na uwadze ten cel, Trybunał odrzucił już wykładnię, zgodnie z którą w przypadku wprowadzenia w życie koncentracji przed jej zgłoszeniem Komisja mogłaby nałożyć karę jedynie za naruszenie art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 139/2004. Trybunał uznał bowiem, że interpretacja pozbawiająca Komisję możliwości wprowadzenia rozróżnienia, poprzez nakładane przez nią grzywy, pomiędzy sytuacją, gdy przedsiębiorstwo przestrzega obowiązku zgłoszenia, ale narusza obowiązek zawieszenia, a sytuacją, gdy przedsiębiorstwo to narusza oba te obowiązki, nie pozwoliłaby na osiągnięcie wspomnianego celu, ponieważ naruszenie obowiązku zgłoszenia nigdy nie mogłoby podlegać samodzielnej karze (zob. podobnie wyrok z dnia 4 marca 2020 r., *Marine Harvest/Komisja*, C-10/18 P, EU:C:2020:149, pkt 107–109).
- 56 W świetle tych uwag w pierwszej kolejności należy stwierdzić, że w pkt 54–58 i 63 zaskarżonego wyroku Sąd przypomniał właśnie orzecznictwo przytoczone w pkt 50–54 niniejszego wyroku. Słusznie z niego wywiódł, że pomimo pewnego pokrywania się, które zresztą należy uznać, art. 4 ust. 1 i art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 139/2004 mają autonomiczne cele, ustanawiają odrębne obowiązki i prowadzą do naruszeń o różnym charakterze.
- 57 Tak więc chociaż te dwa cele wpisują się w cel rozporządzenia nr 139/2004, polegający – jak wskazano w istocie w pkt 54 niniejszego wyroku – na zachowaniu skuteczności kontroli ex ante koncentracji, to jednak stanowią one odrębne jego dwa różne warianty.
- 58 Zatem również słusznie Sąd oddalił w pkt 59 i 62 zaskarżonego wyroku argumenty Altice dotyczące niezgodności z prawem art. 4 ust. 1 i art. 14 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 139/2004 ze względu na to, że zdaniem Altice art. 4 ust. 1 i art. 7 ust. 1 tego rozporządzenia stanowią zbędne powtórzenie i realizują ten sam interes prawny.
- 59 Z orzecznictwa przytoczonego w pkt 50–53 niniejszego wyroku wynika również, że wniosek, zgodnie z którym przepisy te realizują autonomiczne cele, jest oparty, wbrew argumentom Altice, na treści normatywnej i celach właściwych tym dwóm przepisom, a także na ogólnej systematyce rozporządzenia nr 139/2004, nie zaś na jego motywie 8.
- 60 W drugiej kolejności – żaden wniosek nie może zostać wyciągnięty z porównania przepisów rozporządzenia nr 4064/89 z przepisami rozporządzenia nr 139/2004. W niniejszej sprawie ma bowiem zastosowanie *ratione temporis* jedynie to ostatnie rozporządzenie.
- 61 W trzeciej kolejności, bez potrzeby ustalania, czy – jak twierdzi Altice – art. 7 ust. 3 rozporządzenia nr 139/2004 pozwala, oprócz przyznania odstępstwa od obowiązku zawieszenia, na przyznanie odstępstwa od obowiązku zgłoszenia, nie można uwzględnić argumentu opartego

na tym przepisie. Argument ten odzwierciedla bowiem jedynie związki istniejące między tymi dwoma obowiązkami, które zostały należycie uwzględnione w orzecznictwie przypomnianym w pkt 50 i 55 niniejszego wyroku.

- 62 Z powyższych rozważań wynika, że część pierwszą zarzutu pierwszego należy oddalić jako bezzasadną.

W przedmiocie części drugiej zarzutu pierwszego

– *Argumentacja stron*

- 63 W części drugiej zarzutu pierwszego Altice podnosi, że Sąd naruszył prawo poprzez uznanie, iż łączne nałożenie dwóch grzywnien na podstawie art. 14 ust. 2 rozporządzenia nr 139/2004 nie narusza zasady proporcjonalności.
- 64 Według niej, wbrew temu, co orzekł Sąd w pkt 65 i 273 zaskarżonego wyroku, możliwość łącznego nałożenia dwóch grzywnien za to samo zachowanie tej samej osoby naruszające dwa obowiązki chroniące ten sam cel jest jako taka oczywiście sprzeczna z zasadą proporcjonalności, ponieważ taka kumulacja kar nie jest konieczna i jest nadmierna.
- 65 Jej zdaniem cel skuteczności kontroli ex ante koncentracji zostałyby w pełni osiągnięty za pomocą mniej restrykcyjnego środka, który polegałby na nałożeniu, na podstawie art. 14 ust. 2 lit. b) rozporządzenia nr 139/2004, jednej grzywny, wymierzającej jednocześnie karę za naruszenie obowiązku zgłoszenia i za naruszenie obowiązku zawieszenia, które to obie grzywny zostały zapisane w art. 7 ust. 1 tego rozporządzenia. Uważa ona, że uwzględniając charakter, wagę i czas trwania naruszenia, Komisja może dostosować grzywnę nałożoną za naruszenie tego przepisu w zależności od tego, czy dane przedsiębiorstwo naruszyło oba te obowiązki, czy tylko drugi z nich.
- 66 Komisja i Rada uważają, że rozpatrywaną część zarzutu należy oddalić jako bezzasadną.

– *Ocena Trybunału*

- 67 W pkt 65 zaskarżonego wyroku, zakwestionowanym przez Altice w części drugiej zarzutu pierwszego, Sąd uznał, że nałożenia dwóch kar za to samo zachowanie przez ten sam organ w jednej i tej samej decyzji nie można uznać jako takiego za sprzeczne z zasadą proporcjonalności. Sąd powtórzył to stwierdzenie w pkt 273 wspomnianego wyroku, również zakwestionowanym przez Altice.
- 68 W pierwszej kolejności należy wskazać, że rozpatrywana część zarzutu opiera się na założeniu, iż obowiązki przewidziane w art. 4 ust. 1 i w art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 139/2004 służą ochronie tego samego celu. Założenie to zostało jednak obalone w ramach badania pierwszej części rozpatrywanego zarzutu. W związku z tym twierdzenie Altice nie może zostać uwzględnione.
- 69 W drugiej kolejności należy przypomnieć, że zasada proporcjonalności, która należy do ogólnych zasad prawa Unii, wymaga, aby akty instytucji Unii były odpowiednie do realizacji uzasadnionych celów przyświecających danemu uregulowaniu i nie wykraczały poza to, co konieczne do realizacji tych celów. Tam, gdzie istnieje możliwość wyboru spośród większej liczby odpowiednich rozwiązań, należy stosować rozwiązanie najmniej dotkliwe, a wynikające z tego niedogodności

nie mogą być nadmierne w stosunku do zamierzonych celów (zob. podobnie wyrok z dnia 16 lutego 2022 r., Węgry/Parlament i Rada, C-156/21, EU:C:2022:97, pkt 340 i przytoczone tam orzecznictwo).

- 70 W niniejszym przypadku art. 14 ust. 2 rozporządzenia nr 139/2004 upoważnia Komisję, odpowiednio w lit. a) i b), do nałożenia w drodze decyzji grzywien za naruszenie przez przedsiębiorstwa art. 4 ust. 1 i art. 7 ust. 1 tego rozporządzenia, przy czym kwota każdej z tych grzywien jest ograniczona do 10 % łącznego obrotu uzyskanego przez te przedsiębiorstwa. Zgodnie z art. 14 ust. 3 tego rozporządzenia przy ustalaniu wysokości każdej grzywny bierze się pod uwagę charakter, wagę i czas trwania naruszenia.
- 71 Jak zaś wynika z pkt 54 i 55 niniejszego wyroku, owa możliwość nałożenia w ramach tej samej decyzji dwóch grzywien za naruszenie, poprzez jedno i to samo zachowanie, dwóch autonomicznych obowiązków jest jednocześnie właściwa dla zapewnienia skutecznej kontroli koncentracji o wymiarze wspólnotowym i konieczna, aby cel ten osiągnąć. Ponadto ustalając kwotę każdej z grzywien w granicach pułapu 10 % łącznego obrotu danych przedsiębiorstw, z uwzględnieniem charakteru, wagi i czasu trwania każdego naruszenia, Komisja powinna czuwać nad przestrzeganiem zasady proporcjonalności przy wprowadzaniu w życie przepisów rozporządzenia nr 139/2004.
- 72 W tych okolicznościach Sąd nie naruszył prawa, orzekając w pkt 65 i 273 zaskarżonego wyroku, że nałożenie dwóch kar za to samo zachowanie przez ten sam organ i w jednej i tej samej decyzji nie może zostać uznane jako takie za sprzeczne z zasadą proporcjonalności. Do tego organu należy jednak upewnienie się, czy owe grzywny, rozpatrywane łącznie, są proporcjonalne do charakteru naruszenia (zob. analogicznie wyrok z dnia 3 kwietnia 2019 r., Powszechny Zakład Ubezpieczeń na Życie, C-617/17, EU:C:2019:283, pkt 38).
- 73 Jak z tego wynika, część drugą zarzutu pierwszego należy oddalić jako bezzasadną.

W przedmiocie części trzeciej zarzutu pierwszego

– Argumentacja stron

- 74 W części trzeciej zarzutu pierwszego Altice podnosi, że Sąd naruszył prawo poprzez orzeczenie, iż łączne nałożenie dwóch grzywien na podstawie art. 14 ust. 2 rozporządzenia nr 139/2004 nie narusza zakazu podwójnego karanía opartego na wspólnych porządkom prawnym państw członkowskich zasadach ogólnych, które dotyczą zbiegu przepisów prawnych.
- 75 Po pierwsze, według Altice Sąd niesłusznie nie zbadał argumentacji, jaką wywiodła ona z tej ogólnej zasady prawa Unii w ramach zarzutu niezgodności z prawem.
- 76 Po drugie, uważa ona, że Sąd naruszył prawo w pkt 274 zaskarżonego wyroku. Jej zdaniem, wbrew bowiem temu, co wskazał Sąd, Trybunał nie oddalił w pkt 117 i 118 wyroku z dnia 4 marca 2020 r., Marine Harvest/Komisja (C-10/18 P, EU:C:2020:149) argumentacji wynikającej z tej zasady, ponieważ wobec niepodniesienia przed nim zarzutu niezgodności z prawem nie wypowiedział się on w przedmiocie zgodności art. 4 ust. 1 i art. 14 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 139/2004 z zasadą zakazu podwójnego karanía.

- 77 Ponadto Altice uważa, że nie jest istotne, czy prawodawca uznał jedno naruszenie za poważniejsze od drugiego lub jeden przepis za mający zastosowanie jako przepis główny. Według niej zasady dotyczące zbiegu naruszeń, wypracowane w celu uzupełnienia braku takiego uznania przez prawodawcę, stoją na przeszkodzie nałożeniu dwóch grzywn na tego samego sprawcę za to samo zachowanie i w celu ochrony tego samego interesu prawnego.
- 78 Altice podnosi, że w tym względzie Sąd nie uwzględnił ponadto przedstawionych przez nią sześciu opinii prawnych.
- 79 Po trzecie, zdaniem Altice, zgodnie z „zasadą zbiegu przepisów prawnych” i „zasadą konsumpcji” naruszenie art. 4 ust. 1 rozporządzenia nr 139/2004 zostaje w niniejszym przypadku wchłonięte przez naruszenie art. 7 ust. 1 tego rozporządzenia. Pierwszy przepis jest bowiem szerszy i obejmuje w całości obowiązek nałożony przez drugi. Aby uniknąć nałożenia nadmiernej grzywny, należy zatem zastosować wyłącznie art. 7 ust. 1 tego rozporządzenia. Wówczas zastosowanie miałyby pięcioletni termin przedawnienia.
- 80 Komisja i Rada kwestionują argumenty Altice i uważają, że rozpatrywana część zarzutu jest bezzasadna.

– *Ocena Trybunału*

- 81 Po pierwsze, w zakresie, w jakim Altice twierdzi, że w kontekście podniesionego przez nią zarzutu niezgodności z prawem Sąd nie orzekł w przedmiocie jej argumentów dotyczących „wspólnych porządkom prawnym państw członkowskich zasad ogólnych, które dotyczą zbiegu przepisów prawnych”, należy zauważyć, że Sąd oddalił te argumenty w pkt 60–62 zaskarżonego wyroku, wyjaśniając, że art. 4 ust. 1 i art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 139/2004 realizują autonomiczne cele.
- 82 Ze skargi w pierwszej instancji wynika zaś, że ta część podniesionego przez Altice zarzutu niezgodności z prawem była nierozzerwalnie związana z jej twierdzeniem, iż przepisy te chronią jeden i ten sam interes prawny.
- 83 Nie można zatem zarzucać Sądowi, że nie wypowiedział się w sposób wyraźny i szczegółowy w przedmiocie wszystkich argumentów przedstawionych przez Altice we wspomnianej części zarzutu.
- 84 Po drugie, w pkt 274 zaskarżonego wyroku Sąd uznał, że Trybunał oddalił już w pkt 117 i 118 wyroku z dnia 4 marca 2020 r., *Marine Harvest/Komisja* (C-10/18 P, EU:C:2020:149) argument analogiczny do argumentu wywiedzionego przez Altice z „zasady zakazu podwójnego karania opartej na ogólnych zasadach wspólnych porządkom prawnym państw członkowskich”.
- 85 Ocena ta w żaden sposób nie narusza prawa.
- 86 W tym ostatnim wyroku, a w szczególności w jego pkt 117 i 118, Trybunał orzekł bowiem, że nawet przy założeniu, iż taka zasada byłaby istotna, w braku w rozporządzeniu nr 139/2004 przepisu „mającego zastosowanie jako przepis główny”, oraz biorąc pod uwagę autonomiczne cele realizowane przez art. 4 ust. 1 i art. 7 ust. 1 tego rozporządzenia, zasada ta nie może zapobiec nałożeniu dwóch grzywn z powodu naruszenia tych przepisów przez to samo zachowanie. Sąd mógł zatem, nie naruszając prawa, oprzeć swą ocenę argumentów Altice na wspomnianym wyroku, nawet jeśli w sprawie, w której zapadł ten ostatni wyrok, Trybunał nie rozpoznawał zarzutu niezgodności z prawem.

- 87 W tych okolicznościach nie było też konieczne, aby Sąd wyraźnie uwzględnił różne opinie i ekspertyzy przedstawione przez Altice.
- 88 Po trzecie, argumentację Altice streszczoną w pkt 79 niniejszego wyroku należy oddalić, ponieważ opiera się ona na założeniu, że art. 4 ust. 1 i art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 139/2004 realizują jeden i ten sam cel i stanowią zbędne powtórzenie. Założenie to zostało bowiem obalone w ramach badania pierwszej części rozpatrywanego zarzutu.
- 89 Z powyższych rozważań wynika, że należy oddalić część trzecią zarzutu pierwszego, a tym samym zarzut ten w całości.

W przedmiocie zarzutu drugiego

Argumentacja stron

- 90 W zarzucie drugim odwołania Altice kwestionuje pkt 260–278 i 328 zaskarżonego wyroku.
- 91 W pierwszej kolejności Altice twierdzi, że Sąd naruszył prawo i naruszył zasadę proporcjonalności, stwierdzając, że zasada ta nie ma zastosowania „jako taka” do nałożenia dwóch grzywien za naruszenie art. 4 ust. 1 i art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 139/2004 oraz nie upewniając się, czy obie nałożone grzywny były proporcjonalne do popełnionych naruszeń.
- 92 Po pierwsze, w zakresie, w jakim w pkt 264, 265 i 270 zaskarżonego wyroku Sąd odniósł się do autonomicznych celów tych dwóch przepisów rozporządzenia nr 139/2004, Altice odsyła do pierwszego zarzutu odwołania.
- 93 Po drugie, co się tyczy zasady proporcjonalności, Altice przypomina, że chociaż zasada *ne bis in idem* nie stoi na przeszkodzie nałożeniu przez organ ochrony konkurencji dwóch grzywien na przedsiębiorstwo w jednej decyzji za te same czyny, to jednak organ ten musi upewnić się, czy grzywny rozpatrywane łącznie są proporcjonalne do charakteru naruszenia. Tymczasem Sąd nie przeprowadził tego badania. Ponadto gdy obniżył kwotę grzywny nałożonej z tytułu naruszenia art. 4 ust. 1 rozporządzenia nr 139/2004, nie uczynił tego w celu zapewnienia proporcjonalności dwóch nałożonych grzywien.
- 94 Zdaniem Altice nałożenie drugiej grzywny za to samo zachowanie w celu ochrony tego samego interesu prawnego jest z definicji niekonieczne i nadmierne.
- 95 W drugiej kolejności Altice zauważa, że Sąd naruszył również zakaz podwójnego karania oparty na wspólnych porządkom prawnym państw członkowskich zasad ogólnych, które dotyczą zbiegu przepisów prawnych, odmawiając uznania, że nałożenie dwóch grzywien narusza ten zakaz, stanowiący jej zdaniem ogólną zasadę prawa Unii.
- 96 W tym względzie Altice odsyła do argumentacji, którą przedstawiła w ramach zarzutu pierwszego odwołania. Dodaje ona, że gdyby należało uznać, iż art. 4 ust. 1 i art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 139/2004 realizują odmienne interesy prawne, stanowiłoby to przypadek idealnego zbiegu naruszeń. Jej zdaniem należy zatem odwołać się do zasady zaliczenia, mającej zastosowanie z powodów wskazanych w ramach części trzeciej zarzutu pierwszego, a tym samym uwzględnić kwotę pierwszej nakładanej kary przy ustalaniu kwoty drugiej kary. Według Altice Sąd naruszył

zatem prawo w pkt 328 zaskarżonego wyroku, odrzucając na podstawie błędnego zrozumienia wyroku z dnia 26 października 2017 r., *Marine Harvest/Komisja* (T-704/14, EU:T:2017:753, pkt 344) możliwość zastosowania tej zasady.

97 Komisja uważa, że rozpatrywany zarzut jest bezzasadny.

Ocena Trybunału

98 Na wstępie należy zauważyć, że drugi zarzut odwołania opiera się w znacznej mierze na odesłaniu do argumentów przedstawionych już przez Altice na poparcie pierwszego zarzutu odwołania. W zakresie, w jakim argumenty te zostały oddalone w ramach badania zarzutu pierwszego, zarzut drugi nie może zostać uwzględniony.

99 W pozostałym zakresie, po pierwsze, twierdzenie dotyczące naruszenia zasady proporcjonalności zostało niewystarczająco poparte dowodami, wobec czego należy je odrzucić jako niedopuszczalne.

100 Po drugie, Altice twierdzi, że zasada zaliczenia ma zastosowanie, z powodów przedstawionych w ramach części trzeciej zarzutu pierwszego, w przypadku „zbiegu naruszeń”. Chodzi o przypadek, gdy art. 4 ust. 1 i art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 139/2004 chronią odrębne interesy prawne. Tymczasem należy zauważyć, że podczas gdy część trzecia zarzutu opiera się na założeniu, zgodnie z którym przepisy te chronią ten sam interes prawny, zaś niniejsza sprawa dotyczy przypadku zbiegów przepisów prawnych, Altice nie wyjaśniła, na jakiej podstawie powody te mogłyby w tych okolicznościach mieć zastosowanie.

101 Co się tyczy dokonanego w tym kontekście przez Altice odesłania do pkt 344 wyroku z dnia 26 października 2017 r., *Marine Harvest/Komisja* (T-704/14, EU:T:2017:753), przytoczonego w pkt 328 zaskarżonego wyroku, jej argumentacja opiera się na błędnym zrozumieniu tego pkt 344. W istocie w owym punkcie Sąd wyraźnie wykluczył możliwość zastosowania zasady zaliczenia w sytuacji, gdy kilka kar zostaje nałożonych w jednej i tej samej decyzji, nawet jeśli kary te odnoszą się do tych samych czynów. Argumentacja ta jest zatem bezzasadna.

102 Jak z tego wynika, zarzut drugi odwołania należy w części odrzucić jako niedopuszczalny, a w części oddalić jako bezzasadny.

W przedmiocie zarzutów od trzeciego do piątego

103 W zarzutach odwołania od trzeciego do piątego Altice kwestionuje dokonaną przez Sąd ocenę stwierdzenia Komisji, zgodnie z którym Altice wprowadziła w życie koncentrację w rozumieniu art. 4 ust. 1 i art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 139/2004 przed jej zgłoszeniem Komisji i jej zatwierdzeniem przez tę instytucję.

104 Komisja podnosi, że te trzy zarzuty są pozbawione znaczenia, a w każdym razie bezzasadny.

W przedmiocie skuteczności zarzutów od trzeciego do piątego

– Argumentacja stron

- 105 Komisja podnosi, że w spornej decyzji stwierdzenie, zgodnie z którym Altice wprowadziła w życie koncentrację w rozumieniu art. 4 ust. 1 i art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 139/2004 przed zgłoszeniem jej tej instytucji i jej zatwierdzeniem przez nią, opierało się na trzech elementach. Chodziło, po pierwsze, o istnienie uzgodnień poprzedzających zakończenie transakcji, po drugie, o rzeczywistą interwencję Altice w działalność PT Portugal, a po trzecie, o wymianę informacji, która świadczyła o tym, że Altice wywierała decydujący wpływ na PT Portugal.
- 106 Tymczasem zdaniem Komisji w zarzutach od trzeciego do piątego Altice kwestionuje jedynie dokonaną przez Sąd ocenę pierwszego i trzeciego z tych elementów. Jeśli chodzi o drugi element, według Komisji Altice ogranicza się do twierdzenia, że wnioski wyciągnięte przez Komisję w sekcji 4.2.1 spornej decyzji zakładały, iż Altice przysługiwało prawo weta w odniesieniu do przedmiotowych strategicznych decyzji PT Portugal, którego istnienie Altice podważa. Zdaniem Komisji to ostatecznie twierdzenie jest bezpodstawne, ponieważ ani ta decyzja, ani zaskarżony wyrok nie uzależniają wniosku co do rzeczywistego wywierania przez Altice decydującego wpływu na pewne aspekty strategii handlowej PT Portugal od tego, czy SPA przyznają Altice takie prawo weta. Według Komisji Altice nie zakwestionowała zatem w rzeczywistości merytorycznych wniosków Sądu dotyczących zachowania opisanego w owej sekcji 4.2.1 i zbadanego w pkt 170–218 zaskarżonego wyroku.
- 107 W związku z tym, ponieważ wnioski te same w sobie uzasadniają stwierdzenie wprowadzenia w życie przez Altice koncentracji, zarzuty od trzeciego do piątego są zdaniem Komisji pozbawione znaczenia.
- 108 W replice Altice kwestionuje wszystkie te argumenty.

– Ocena Trybunału

- 109 Jak słusznie zauważa Komisja i jak wynika z pkt 27 i 28 niniejszego wyroku, w spornej decyzji oparła się ona na trzech elementach, aby stwierdzić, że Altice wprowadziła w życie koncentrację w rozumieniu art. 4 ust. 1 i art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 139/2004 przed jej zgłoszeniem tej instytucji i wydaniem na nią zezwolenia przez tę instytucję. Po pierwsze, zdaniem Komisji uzgodnienia poprzedzające zakończenie transakcji dawały Altice możliwość wywierania decydującego wpływu na działalność PT Portugal. Po drugie, według niej siedem przypadków pokazuje rzeczywistą interwencję Altice w działalność PT Portugal. Po trzecie, uważa ona, że wymiana informacji świadczy o tym, że Altice wywierała decydujący wpływ na PT Portugal.
- 110 Sąd zbadał zasadność tych ocen w ramach trzech pierwszych zarzutów podniesionych przez Altice, dotyczących istnienia naruszenia na podstawie art. 4 ust. 1 i art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 139/2004. To właśnie w tym kontekście Sąd orzekł w szczególności w przedmiocie pojęcia „wprowadzenia w życie” koncentracji w rozumieniu tych przepisów (pkt 76–89 zaskarżonego wyroku), w przedmiocie uzgodnień poprzedzających zakończenie transakcji (pkt 94–105, 108–133 i 136–155 owego wyroku), w przedmiocie siedmiu domniemanych przypadków rzeczywistego wywierania decydującego wpływu na PT Portugal (pkt 173–218 wspomnianego wyroku), a także w przedmiocie wymiany informacji (pkt 221–242 owego wyroku).

- 111 W zarzutach odwołania od trzeciego do piątego Altice w istocie kwestionuje dokonaną przez Sąd ocenę odnoszącą się do pojęcia „wprowadzenia w życie” koncentracji w rozumieniu art. 4 ust. 1 i art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 139/2004, do uzgodnień poprzedzających zakończenie transakcji oraz do wymiany informacji.
- 112 Prawdą jest zatem, że – jak wskazuje Komisja – na poparcie odwołania Altice nie podniosła zarzutu mającego konkretnie na celu zakwestionowanie dokonanej przez Sąd oceny siedmiu domniemanych przypadków rzeczywistego wywierania decydującego wpływu.
- 113 Niemniej jednak w części trzeciej zarzutu trzeciego Altice kwestionuje znaczenie kryterium, jakie Sąd zastosował przy ocenie nie tylko uzgodnień poprzedzających zakończenie transakcji, o którym mowa w zarzucie trzecim odwołania, lecz również siedmiu przypadków rzeczywistego wywierania decydującego wpływu na PT Portugal. W ten sposób odniósł się on do tego kryterium w tym ostatnim kontekście w szczególności w pkt 190 i 201 zaskarżonego wyroku.
- 114 Podobnie, jak wynika z pkt 91 odwołania, zarzut czwarty odwołania, dotyczący dokonanej przez Sąd wykładni pojęcia „prawa weta”, ma ostatecznie na celu zakwestionowanie w szczególności założenia, na którym oparł się on w celu skontrolowania dokonanej przez Komisję oceny siedmiu domniemanych przypadków rzeczywistego wywierania decydującego wpływu.
- 115 Zatem wbrew temu, co twierdzi Komisja, zarzuty od trzeciego do piątego nie mogą zostać odrzucone jako pozbawione znaczenia.
- 116 Należy zatem dokonać oceny ich zasadności.

W przedmiocie zarzutu trzeciego

– Argumentacja stron

- 117 W zarzucie trzecim Altice podnosi w istocie, że Sąd naruszył prawo, uznając, że uzgodnienia poprzedzające zakończenie transakcji stanowią „wprowadzenie w życie” koncentracji w rozumieniu art. 4 ust. 1 i art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 139/2004. Zarzut ten dzieli się na trzy części.
- 118 W pierwszej części tego zarzutu Altice kwestionuje pkt 69–89, 96, 132 i 144 zaskarżonego wyroku, w których Sąd stwierdził, że samo podpisanie SPA zapewniło Altice „możliwość wywierania decydującego wpływu” na PT Portugal i że owo podpisanie było równoznaczne z wprowadzeniem w życie koncentracji. Postępując w ten sposób, Sąd pomylił zdaniem Altice pojęcie „koncentracji” zawarte w art. 3 rozporządzenia nr 139/2004 z pojęciem „wprowadzenia w życie” zawartym w art. 4 ust. 1 i w art. 7 ust. 1 tego rozporządzenia i nadał temu drugiemu pojęciu zbyt szeroki zakres.
- 119 Uważa ona, po pierwsze, że „możliwość wywierania decydującego wpływu” odpowiada definicji „kontroli” w rozumieniu art. 3 ust. 2 rozporządzenia nr 139/2004, a zatem pojęciu „koncentracji” w rozumieniu art. 3 tego rozporządzenia. Tymczasem „koncentracja” oznacza mniej niż „wprowadzenie w życie” koncentracji, ponieważ art. 3 nie wspomina o „wprowadzeniu w życie”. Według Altice wprowadzenie w życie musi więc oznaczać coś więcej niż możliwość wywierania decydującego wpływu.

- 120 Podobnie brzmienie art. 4 ust. 1 i art. 7 ust. 1 wspomnianego rozporządzenia wskazuje zdaniem Altice na różnicę między umową skutkującą „koncentracją”, którą należy zgłosić, a jej późniejszym „wprowadzeniem w życie”. Altice uważa, że w niniejszym przypadku podpisanie SPA stanowiło już „koncentrację”, którą należało zgłosić, ale nie było jeszcze koncentracją „wprowadzoną w życie”. Wprowadzenie w życie miało nastąpić w chwili przekazania wszystkich akcji PT Portugal na rzecz Altice.
- 121 Na płaszczyźnie teleologicznej żadna z praktyk zbadanych przez Sąd w zaskarżonym wyroku nie zagrażała jej zdaniem kontroli koncentracji w świetle okoliczności niniejszej sprawy, a mianowicie wcześniejszego zgłoszenia koncentracji, zaproponowania środków zaradczych i zbycia akcji dopiero po uzyskaniu zezwolenia.
- 122 Po drugie, Altice zarzuca Sądowi, że przyjął rozszerzającą wykładnię pojęcia „wprowadzenia w życie”, obejmując nim samo podpisanie uzgodnień poprzedzających zakończenie transakcji. Jej zdaniem koncentracji nie można uznać za wprowadzoną w życie z powodu tych uzgodnień i sytuacji zbadanych przez Sąd, ponieważ Komisja nie była w stanie nakazać, na podstawie art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 139/2004, rozwiązania koncentracji lub zbycia wszystkich spornych akcji lub aktywów w celu przywrócenia sytuacji konkurencyjnej sprzed podpisania SPA. Akcje i aktywa PT Portugal pozostawały bowiem pod wyłączną kontrolą spółki Oi do czasu zakończenia transakcji po udzieleniu na nią zezwolenia przez Komisję. Według Altice Sąd naruszył zatem prawo, oddalając w pkt 69–88 zaskarżonego wyroku argumenty przedstawione przez nią w tym względzie.
- 123 Ponadto w pkt 87 zaskarżonego wyroku Sąd, zdaniem Altice, przeinaczył argument przedstawiony przez nią w pkt 47 skargi w pierwszej instancji, myląc w istocie pojęcie „koncentracji” użyte przez Sąd z pojęciem „wprowadzenia w życie” użytym przez Altice. W konsekwencji pkt 88 owego wyroku nie może skutecznie obalić twierdzenia Altice.
- 124 W części drugiej zarzutu trzeciego Altice podnosi, że Sąd naruszył prawo przy wykładni i stosowaniu w pkt 95–97 oraz 113 i nast. zaskarżonego wyroku pojęć „częściowego wprowadzenia w życie” i przyczynienia się do „trwałej zmiany kontroli” w świetle wyroku z dnia 31 maja 2018 r., Ernst & Young (C-633/16, EU:C:2018:371).
- 125 Jej zdaniem Sąd wywiódł z pkt 46 tego wyroku, że art. 7 rozporządzenia nr 139/2004 ma zastosowanie do „częściowego wprowadzenia w życie” koncentracji, jeżeli strony „zawierają transakcje przyczyniające się do długotrwałej zmiany kontroli nad przejmowanym przedsiębiorstwem”. Altice uważa jednak, że z uwagi na pkt 49 owego wyroku i skonsolidowany komunikat o jurysdykcji transakcje, które nie są konieczne do osiągnięcia zmiany kontroli, nie wchodzą w zakres tego artykułu, ponieważ nie mają bezpośredniego związku funkcjonalnego z wprowadzeniem w życie koncentracji.
- 126 Co więcej, z pkt 43–45 i 52 tego wyroku wynika według niej, że art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 139/2004 ma zastosowanie wyłącznie do transakcji, które przyczyniły się do trwałej zmiany kontroli. W związku z tym w pkt 95 zaskarżonego wyroku Sąd naruszył jej zdaniem prawo, orzekając, że wymóg trwałej zmiany kontroli nie dotyczył czasu trwania uzgodnień poprzedzających zakończenie transakcji.
- 127 Sąd miał zatem naruszyć prawo, stwierdzając, że uzgodnienia te same w sobie przyczyniły się do trwałej zmiany kontroli, chociaż nie były one konieczne do osiągnięcia tej zmiany poprzez przeniesienie akcji PT Portugal, nie przyczyniły się do tej zmiany i były krótkotrwałe.

- 128 W części trzeciej zarzutu trzeciego Altice podnosi, że Sąd naruszył prawo, orzekając w pkt 102–105, 117, 120, 121, 130 i 131 zaskarżonego wyroku, iż aby uzgodnienia poprzedzające zakończenie transakcji mogły zostać uznane za ograniczenia akcesoryjne nieobjęte zakazem przewidzianym w art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 139/2004, musiały zachowywać wartość przejmowanego przedsiębiorstwa.
- 129 Altice podnosi, że w wyroku z dnia 31 maja 2018 r., Ernst & Young (C-633/16, EU:C:2018:371) Trybunał orzekł, iż zakaz zawarty w art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 139/2004 nie ma zastosowania do transakcji, która poprzedza zakończenie koncentracji i ma charakter pomocniczy lub przygotowawczy w stosunku do koncentracji. Jej zdaniem Trybunał w żaden sposób nie odniósł się w tym kontekście do kryterium związanego z zachowaniem wartości przejmowanego przedsiębiorstwa, które nie wynika również z tego rozporządzenia ani z komunikatu Komisji w sprawie ograniczeń bezpośrednio związanych i koniecznych dla dokonania koncentracji (Dz.U. 2005, C 56, s. 24).
- 130 Co więcej, według Altice zostało powszechnie na świecie ustalone, że w praktyce uzgodnienia poprzedzające zakończenie transakcji odgrywają decydującą rolę w zachowaniu integralności przejmowanego przedsiębiorstwa między chwilą podpisania porozumienia a chwilą zakończenia transakcji. Podnosi ona, że zwyczajowo zobowiązuje się sprzedającego do konsultowania się z kupującym w przedmiocie pewnych środków dotyczących zarządzania przejmowaną działalnością, jeżeli są one podejmowane w okresie poprzedzającym zakończenie transakcji, aby upewnić się, że kupujący nie będzie dochodzić odszkodowania z tytułu przyjęcia takich środków.
- 131 Komisja uważa, że zarzut trzeci jest bezzasadny.

– *Ocena Trybunału*

- 132 W zarzucie trzecim, którego trzy części należy zbadać łącznie, Altice kwestionuje w istocie dokonaną przez Sąd wykładnię pojęcia „wprowadzenia w życie” koncentracji w rozumieniu art. 4 ust. 1 i art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 139/2004 oraz jej zastosowanie w niniejszym przypadku w odniesieniu do uzgodnień poprzedzających zakończenie transakcji.
- 133 Na wstępie należy uściślić, że chociaż zarzut jest formalnie skierowany przeciwko wielu punktom zaskarżonego wyroku, to niektóre z nich przedstawiają jedynie streszczenie argumentów Altice. Dokonana przez Sąd wykładnia pojęcia „wprowadzenia w życie” wynika zasadniczo z łącznej analizy pkt 76, 77, 83–85, 87, 95, 96, 102–104, 117, 121, 130, 131 i 144 zaskarżonego wyroku. Przy dokonywaniu oceny Trybunał powinien zatem skupić się na tych punktach, które zostały kwestionowane przez Altice.
- 134 W pierwszej kolejności Altice zarzuca Sądowi, że pomylił pojęcia „koncentracji” i „wprowadzenia w życie” koncentracji oraz że nadał temu drugiemu pojęciu zbyt szeroki zakres.
- 135 W tym względzie należy przypomnieć, że art. 4 ust. 1 rozporządzenia nr 139/2004 przewiduje obowiązek zgłoszenia Komisji koncentracji o wymiarze wspólnotowym przed ich wprowadzeniem w życie. Artykuł 7 ust. 1 rozporządzenia nr 139/2004 ogranicza się z kolei do stwierdzenia, że koncentracja nie zostaje wprowadzona w życie ani przed jej zgłoszeniem, ani do czasu uznania jej za zgodną ze wspólnym rynkiem.
- 136 Ani jeden, ani drugi z tych przepisów nie określa, co należy rozumieć przez „wprowadzenie w życie” koncentracji.

- 137 Niemniej jednak mając na uwadze, po pierwsze, cele realizowane przez rozporządzenie nr 139/2004, które zmierza w szczególności do zapewnienia skuteczności kontroli ex ante koncentracji, po drugie, pojęcie „koncentracji” w rozumieniu art. 3 tego rozporządzenia, a po trzecie, ogólną systematykę tego rozporządzenia, Trybunał orzekł już, że wprowadzenie w życie koncentracji w rozumieniu art. 7 tego rozporządzenia ma miejsce już wówczas, gdy uczestnicy koncentracji zawierają transakcje przyczyniające się do długotrwałej zmiany kontroli nad przejmowanym przedsiębiorstwem. W związku z tym podstawę kontroli stanowią prawa, umowy lub jakiegokolwiek inne środki dające możliwość wywierania decydującego wpływu na przedsiębiorstwo (zob. podobnie wyrok z dnia 31 maja 2018 r., Ernst & Young, C-633/16, EU:C:2018:371, pkt 41–46, 52, 53, 59, 61).
- 138 Tak więc Trybunał uznał, że każde częściowe wprowadzenie w życie koncentracji wchodzi w zakres stosowania art. 7 rozporządzenia nr 139/2004. W istocie gdyby bowiem zakazać stronom koncentracji przeprowadzenia jej w drodze jednej transakcji, lecz dopuścić możliwość osiągnięcia tego samego rezultatu za pomocą kolejnych częściowych transakcji, zmniejszyłoby to skuteczność zakazu ustanowionego w art. 7 rozporządzenia nr 139/2004 i podważyło wstępny charakter kontroli przewidzianej przez to rozporządzenie oraz realizację jego celów (wyrok z dnia 31 maja 2018 r., Ernst & Young, C-633/16, EU:C:2018:371, pkt 47).
- 139 Wykładnia ta dotyczy również – z tych samych powodów i ze względu na związek między art. 4 ust. 1 i art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 139/2004, wskazany w pkt 50 niniejszego wyroku – pojęcia „wprowadzenia w życie” zawartego w art. 4 ust. 1 tego rozporządzenia.
- 140 W pkt 76, 77, 83 i 84 zaskarżonego wyroku Sąd zaś właśnie zastosował to orzecznictwo po przypomnieniu głównych wniosków z niego wynikających. Zgodnie ze wspomnianym orzecznictwem Sąd słusznie uznał zatem w istocie w pkt 77 i 84 owego wyroku, że koncentracja może zostać wprowadzona w życie już wówczas, gdy transakcja daje nabywcy możliwość wywierania decydującego wpływu na przejmowane przedsiębiorstwo, i orzekł w pkt 83 tego wyroku, że każde częściowe wprowadzenie w życie koncentracji wchodzi w zakres stosowania art. 7 rozporządzenia nr 139/2004.
- 141 Argumentację Altice, zgodnie z którą Sąd pomylił pojęcia „koncentracji” i „wprowadzenia w życie”, nadając temu drugiemu nadmierny zakres, należy zatem oddalić.
- 142 W tym kontekście również niesłusznie Altice powołuje się na art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 139/2004, aby wywieść z niego, że wprowadzenie w życie koncentracji jest ograniczone do przypadków, które mogą prowadzić, w razie odmowy zezwolenia na transakcję, do nakazania przez Komisję rozwiązania koncentracji. Z jednej strony bowiem, jak słusznie i bez przeinaczenia pism procesowych Altice stwierdził Sąd w pkt 87 zaskarżonego wyroku, przepis ten ogranicza się do określenia uprawnień przysługujących Komisji w przypadku stwierdzenia naruszenia. Nie zawiera on natomiast żadnej definicji pojęć „koncentracji” i „wprowadzenia w życie”. Z drugiej strony wykładnia sugerowana przez Altice prowadziłaby do ograniczenia zakresu obowiązków przewidzianych w art. 4 ust. 1 i art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 139/2004, grożąc podważeniem skuteczności kontroli ex ante koncentracji.
- 143 W drugiej kolejności Altice podważa rozważania Sądu dotyczące pojęcia „częściowego wprowadzenia w życie” koncentracji.

- 144 W pierwszej kolejności, jeśli chodzi o pojęcie „trwałej zmiany kontroli”, Sąd wyjaśnił w pkt 85, 95 i 96 zaskarżonego wyroku, że dane zachowanie, nawet ograniczone w czasie, może przyczynić się do trwałej zmiany kontroli, ponieważ aby można było mówić o koncentracji, trwała musi być sama ta zmiana, a nie transakcje mogące się do niej przyczynić.
- 145 Wbrew twierdzeniom Altice ocena ta w żaden sposób nie narusza prawa. Z jednej strony bowiem z art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 139/2004, który należy uwzględnić przy określaniu zakresu pojęcia „wprowadzenia w życie” koncentracji w rozumieniu art. 4 i 7 tego rozporządzenia, wynika jednoznacznie, że wprowadzenie w życie koncentracji wymaga „trwałej zmiany kontroli”. Z drugiej strony, jak wynika z pkt 137 i 138 niniejszego wyroku, każdą transakcję, która przyczynia się do trwałej zmiany kontroli nad przejmowanym przedsiębiorstwem, należy uznać za co najmniej częściowe wprowadzenie w życie koncentracji wchodzące w zakres art. 4 ust. 1 i art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 139/2004. Innymi słowy, to zmiana kontroli powinna być trwała, a nie transakcja przyczyniająca się do jej realizacji, w związku z czym ta druga może mieć charakter tymczasowy.
- 146 Jeśli chodzi, w drugiej kolejności, o ocenę kwestii, czy środki niekonieczne do zmiany kontroli i pomocnicze mogą przyczynić się do wprowadzenia w życie koncentracji, należy zauważyć, że w pkt 98 i 99 zaskarżonego wyroku, które nie są kwestionowane w ramach rozpatrywanego zarzutu, Sąd, w świetle wyroku z dnia 31 maja 2018 r., Ernst & Young (C-633/16, EU:C:2018:371, pkt 60) orzekł, że środki pomocnicze i przygotowawcze nie są jako takie wyłączone z zakresu stosowania art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 139/2004. W tym względzie w pkt 99 zaskarżonego wyroku Sąd stwierdził, że Trybunał nie określił kryterium wykazania prawdopodobnego charakteru pomocniczego i przygotowawczego badanego środka. Ponadto Sąd dodał w pkt 102 i 103 owego wyroku, że komunikat Komisji, o którym mowa w pkt 129 niniejszego wyroku, odwołuje się w sposób niewyczerpujący do kryterium dotyczącego ochrony wartości przejmowanego przedsiębiorstwa, a zatem nie wyklucza możliwości uwzględnienia innych kryteriów. Sąd zauważył jednak w pkt 104 wspomnianego wyroku, iż Altice nie przedstawiła dowodów zmierzających do wykazania, że w niniejszej sprawie istniało ryzyko naruszenia integralności handlowej PT Portugal, odsyłając jednocześnie do analizy kolejnych zarzutów Altice.
- 147 Wreszcie w ramach dokonanej w pkt 109–132 zaskarżonego wyroku oceny kwestii, czy – jak stwierdziła Komisja w spornej decyzji – uzgodnienia poprzedzające zakończenie transakcji przyczyniły się do wprowadzenia w życie koncentracji, Sąd zastosował, w szczególności w pkt 117, 121, 130 i 131 owego wyroku, to samo kryterium co ta instytucja, ustalając, czy uzgodnienia te zmierzały wyłącznie do zachowania wartości przejmowanego przedsiębiorstwa, czy też wykraczały one poza to, co było w tym celu konieczne.
- 148 Argumenty Altice nie pozwalają wykazać, że postępując w ten sposób, Sąd naruszył prawo.
- 149 Po pierwsze, argumentacja Altice, zgodnie z którą jedynie środki konieczne dla trwałej zmiany kontroli mogą wchodzić w zakres pojęcia „wykonania” w rozumieniu tych przepisów, opiera się na błędnym rozumieniu wyroku z dnia 31 maja 2018 r., Ernst & Young (C-633/16, EU:C:2018:371).
- 150 W tym względzie, z jednej strony, jak wynika z pkt 138 i 139 niniejszego wyroku, każde częściowe wprowadzenie w życie koncentracji wchodzi w zakres stosowania art. 4 i 7 rozporządzenia nr 139/2004, co ma na celu zapewnienie uprzedniego charakteru kontroli koncentracji.

- 151 Z drugiej strony w sprawie, w której zapadł wyrok z dnia 31 maja 2018 r., Ernst & Young (C-633/16, EU:C:2018:371), Trybunał musiał ustalić, czy wypowiedzenie przez stronę transakcji koncentracji umowy o współpracy zawartej z osobą trzecią wobec tej transakcji przyczyniało się do wprowadzenia w życie koncentracji.
- 152 To w tym kontekście w pkt 48 wyroku z dnia 31 maja 2018 r., Ernst & Young (C-633/16, EU:C:2018:371) Trybunał przypomniał, iż motyw 20 rozporządzenia nr 139/2004 przewiduje, że właściwe jest traktowanie jako jednolitej koncentracji takich transakcji, które są ściśle powiązane warunkowo bądź przyjmują formę ciągu transakcji w obrocie papierami wartościowymi przeprowadzanych w stosownie krótkim okresie. W pkt 49 owego wyroku Trybunał dodał, że ponieważ jednak takie transakcje, mimo iż przeprowadzane w kontekście koncentracji, nie są konieczne do uzyskania zmiany kontroli nad przedsiębiorstwem, którego koncentracja ta dotyczy, nie wchodzą one w zakres art. 7 rozporządzenia nr 139/2004. W istocie nawet jeżeli w kontekście tej koncentracji mogą one mieć charakter pomocniczy lub przygotowawczy, transakcje te nie wykazują bezpośredniego powiązania funkcjonalnego z jej wprowadzeniem w życie, tak iż ich realizacja nie może co do zasady zagrażać skuteczności kontroli koncentracji przedsiębiorstw.
- 153 Jak z tego wynika, to w ramach oceny istnienia jednolitej koncentracji Trybunał odniósł się do pojęcia „bezpośredniego powiązania funkcjonalnego”, a także do pomocniczego lub przygotowawczego charakteru transakcji. Natomiast z wyroku z dnia 31 maja 2018 r., Ernst & Young (C-633/16, EU:C:2018:371) nie można wywnioskować, że jedynie transakcja niezbędna do trwałej zmiany kontroli może przyczynić się do wprowadzenia w życie koncentracji. Taka wykładnia mogłaby ponadto prowadzić do nieuzasadnionego ograniczenia zakresu art. 4 ust. 1 i art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 139/2004, a w konsekwencji zagrażać skuteczności kontroli ex ante koncentracji.
- 154 Co się tyczy, po drugie, argumentów dotyczących ograniczeń akcesoryjnych, należy stwierdzić z jednej strony, że wbrew temu, co zdaje się twierdzić Altice, i jak wynika z zawartego w pkt 146 niniejszego wyroku przedstawienia pkt 102 i 103 zaskarżonego wyroku, Sąd bynajmniej nie przyjął kryterium zachowania wartości przejmowanego przedsiębiorstwa jako jedynego kryterium oceny akcesoryjnego charakteru ograniczenia.
- 155 Z drugiej strony, w zakresie, w jakim argument Altice używa argumentu dotyczącego praktyki światowej, jej argumentacja opiera się na niczym niepopartych twierdzeniach. W związku z tym nie może ona zostać uwzględniona.
- 156 W świetle powyższych rozważań zarzut trzeci należy oddalić w całości jako bezzasadny.

W przedmiocie zarzutu czwartego

– Argumentacja stron

- 157 W zarzucie czwartym odwołania Altice kwestionuje pkt 91–169 zaskarżonego wyroku tytułem głównym ze względu na to, że Sąd naruszył prawo przy dokonywaniu wykładni pojęcia „prawa weta”, a tytułem posiłkowym – że przeinaczył SPA, interpretując je jako przyznające „prawa weta”. Zarzut ten dzieli się na dwie części.

- 158 W części pierwszej zarzutu czwartego Altice podnosi, że Sąd naruszył prawo przy dokonywaniu wykładni pojęcia „prawa weta”, z naruszeniem art. 3 ust. 2 rozporządzenia nr 139/2004 w związku z art. 4 ust. 1 i art. 7 ust. 1 tego rozporządzenia oraz ze skonsolidowanym obwieszczeniem w sprawie właściwości.
- 159 W świetle art. 3 ust. 2 rozporządzenia nr 139/2004 podkreśla ona, że przed nabyciem kontroli poprzez posiadanie większości kapitału przejmowanego przedsiębiorstwa przyszły nabywca może nabyć na podstawie umowy kontrolę poprzez korzystanie z „prawa weta”. Według niej to prawo weta oznacza, jak wynika z pkt 18 i 54 skonsolidowanego komunikatu o jurysdykcji, uprawnienia pozwalające blokować podejmowanie wiążących strategicznych decyzji dotyczących działalności wbrew woli innej strony. Pojęcia „prawa weta” i „uprawnień pozwalających blokować” należy zatem rozumieć ściśle, aby zapewnić stosowanie tego rozporządzenia wyłącznie do porozumień, które dają możliwość wywierania „decydującego” wpływu.
- 160 Tymczasem w pkt 103–133 zaskarżonego wyroku Sąd rozszerzył pojęcie „prawa weta” na sytuacje, które nie przyznają takiego uprawnienia pozwalającego blokować strategiczne decyzje dotyczące działalności. W ten sposób zdaniem Altice Sąd naruszył prawo.
- 161 Zgodnie bowiem z art. 6.1 i 7.1 SPA Altice nie dysponowała uprawnieniem do zawetowania decyzji PT Portugal, ponieważ nie mogła zablokować podejmowania przez tę spółkę strategicznych decyzji i doprowadzić do impasu. Wszystkie strategiczne decyzje podjęte przez PT Portugal lub Oi z naruszeniem zobowiązań sprzed zakończenia transakcji były wiążące i stanowiły jedyne podstawę odszkodowania. W tym kontekście, wbrew temu, co orzekł Sąd w pkt 126 zaskarżonego wyroku, prawo do odszkodowania za ewentualne straty nie stanowi prawa weta.
- 162 W części drugiej zarzutu czwartego, podniesionej tytułem ewentualnym, Altice twierdzi, że w pkt 109–132 zaskarżonego wyroku Sąd przeinaczył SPA, uznając, że zawarte w nim uzgodnienia poprzedzające zakończenie transakcji przyznawały Altice prawo weta. Wykładnia ta pozostaje zdaniem Altice w oczywistej sprzeczności z brzmieniem nie tylko art. 6, ale również art. 7 SPA, którego ust. 1 lit. c) wyraźnie stanowi, że odszkodowanie „stanowi jedyne roszczenie kupującego przeciwko sprzedawcy, z wyjątkiem oszustwa ze strony sprzedawcy”.
- 163 W konsekwencji Altice stoi na stanowisku, w szczególności w replice, że okoliczność, iż PT Portugal konsultowała się z nią w siedmiu przypadkach w niektórych kwestiach uregulowanych w art. 6 SPA, nie może stanowić „wprowadzenia w życie” w rozumieniu art. 4 ust. 1 i art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 139/2004, wbrew ocenom Komisji potwierdzonym przez Sąd w pkt 170–215 zaskarżonego wyroku.
- 164 Komisja odpowiada, że argumentacja przedstawiona w poprzednim punkcie niniejszego wyroku stanowi niedopuszczalne – ponieważ spóźnione – rozszerzenie zakresu odwołania i że rozpatrywany zarzut jest w całości bezzasadny.

– Ocena Trybunału

- 165 Na wstępie należy wyjaśnić, że chociaż rozpatrywany zarzut, dotyczący pojęcia „prawa weta” użytego przez Sąd, formalnie skierowany jest przeciwko wielu punktom zaskarżonego wyroku, to niektóre z nich przedstawiają jedynie streszczenie argumentów Altice, natomiast inne nie zostały konkretnie zakwestionowane w ramach tego zarzutu. Dokonana przez Sąd wykładnia tego pojęcia

„prawa weta” i jego zastosowanie w niniejszym przypadku wynikają zasadniczo z łącznej lektury pkt 109–133 zaskarżonego wyroku. Przy dokonywaniu oceny Trybunał powinien zatem skupić się na tych punktach, które zostały kwestionowane przez Altice.

- 166 W punktach tych Sąd uznał w istocie, że wbrew argumentom Altice uzgodnienia poprzedzające zakończenie transakcji dawały Altice możliwość wywierania decydującego wpływu na PT Portugal. Zdaniem Sądu art. 6 ust. 1 lit. b) SPA, przytoczony w pkt 109 owego wyroku, przyznawał Altice, od dnia podpisania SPA, możliwość sprawowania kontroli nad PT Portugal, zobowiązując Oi do uzyskania pisemnej zgody Altice na przystąpienie do szerokiego wachlarza umów, rozwiązanie tych umów bądź ich zmianę i dając w ten sposób Altice możliwość kształtowania polityki handlowej PT Portugal i blokowania szeregu decyzji, chociaż nie zostało wykazane, że możliwość ta jest konieczna dla zachowania wartości PT Portugal. Sąd uznał, że Altice przysługiwało zatem prawo weta w odniesieniu do niektórych decyzji PT Portugal, co potwierdza okoliczność, iż nieprzestrzeżenie przez Oi tego obowiązku dawało Altice prawo do uzyskania odszkodowania.
- 167 W tym względzie należy przypomnieć, że jak wynika z pkt 137–139 niniejszego wyroku, wprowadzenie w życie koncentracji w rozumieniu art. 4 ust. 1 i art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 139/2004 ma miejsce już wówczas, gdy strony koncentracji zawierają transakcje przyczyniające się do długotrwałej zmiany kontroli nad przejmowanym przedsiębiorstwem. Wszelkie częściowe wprowadzenie w życie koncentracji wchodzi w zakres stosowania tych przepisów.
- 168 W tym kontekście, zgodnie z art. 3 ust. 2 lit. b) tego rozporządzenia, podstawę kontroli stanowią prawa, umowy lub jakiegokolwiek inne środki, które dają możliwość wywierania decydującego wpływu na przedsiębiorstwo, w szczególności prawa lub umowy przyznające decydujący wpływ na skład, głosowanie lub decyzje organów przedsiębiorstwa.
- 169 W niniejszym przypadku Altice nie kwestionuje faktu, że na mocy postanowienia zawartego w art. 6 ust. 1 SPA, przytoczonego w pkt 109 zaskarżonego wyroku, liczne decyzje dotyczące nie tylko działalności i strategii handlowych PT Portugal, ale również struktury jej kierownictwa, mogły zostać podjęte wyłącznie za pisemną zgodą Altice. Nie kwestionuje ona również faktu, że zgodnie z art. 7 ust. 1 SPA Oi była zobowiązana do wypłaty odszkodowania za potencjalne straty poniesione w wyniku naruszenia tego postanowienia umownego.
- 170 Po pierwsze, okazuje się zatem, że SPA z jednej strony ustanawiała zobowiązanie umowne Oi do wystąpienia o pisemną zgodę Altice na te decyzje, a z drugiej strony obwarowywała to zobowiązanie karą umowną, a mianowicie prawem do odszkodowania. W tych okolicznościach – i ponieważ Sąd uznał, że możliwość ta wykraczała poza to, co było konieczne do zachowania wartości PT Portugal – Sąd nie naruszył prawa, stwierdzając, że SPA przyznawała Altice możliwość wywierania decydującego wpływu na działalność PT Portugal.
- 171 W tym względzie nie można uwzględnić argumentacji Altice, zgodnie z którą jedynie możliwość udaremnienia podjęcia przez przejmowaną spółkę wiążących decyzji może odzwierciedlać istnienie prawa weta, a tym samym świadczyć o wywieraniu decydującego wpływu na tę spółkę. W zakresie bowiem, w jakim argumentacja ta opiera się na pkt 18 i 54 skonsolidowanego komunikatu o jurysdykcji, należy zauważyć, że punkty te dotyczą „wspólnej kontroli” i „przejęcia wyłącznej kontroli” i z tego względu nie mają znaczenia dla niniejszej sprawy. Ponadto nic nie pozwala uznać, że taka przesłanka jest wymagana przez art. 3 ust. 2 lit. b) rozporządzenia nr 139/2004.

- 172 Po drugie, jeśli chodzi o podniesione tytułem ewentualnym twierdzenie dotyczące przeinaczenia SPA, należy zauważyć, że poprzez to twierdzenie Altice kwestionuje w rzeczywistości kwalifikację prawną postanowień umownych, o których mowa w pkt 169 niniejszego wyroku, powtarzając swoje stanowisko, zgodnie z którym nie może istnieć „prawo weta” w przypadku samego uzależnienia niektórych decyzji od uzyskania uprzedniej zgody pod rygorem odszkodowania. Argumentacja ta nie jest zaś przekonująca z tych samych powodów co te, które zostały przedstawione w pkt 170 i 171 niniejszego wyroku.
- 173 Po trzecie, ponieważ argumentacja Altice streszczona w pkt 163 niniejszego wyroku stanowi jedynie przedłużenie argumentów już zbadanych i oddalonych w pkt 167–171 niniejszego wyroku, należy ją oddalić z tych samych powodów co te, które zostały przedstawione w tych punktach, bez konieczności badania jej dopuszczalności, zakwestionowanej przez Komisję.
- 174 Jak z tego wynika, zarzut czwarty należy w całości oddalić jako bezzasadny.

W przedmiocie zarzutu piątego

– Argumentacja stron

- 175 W zarzucie piątym odwołania Altice kwestionuje ustalenie Sądu, zgodnie z którym wymiana informacji jest równoznaczna z „wprowadzeniem w życie” koncentracji w rozumieniu art. 4 ust. 1 i art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 139/2004. Zarzut ten dzieli się na dwie części.
- 176 W części pierwszej zarzutu piątego Altice podnosi, że w pkt 227 i 235 zaskarżonego wyroku Sąd przeinaczył sporną decyzję. W punktach tych Sąd wskazał bowiem, że w decyzji tej Komisja przyjęła, iż wymiana informacji po prostu „»przyczyniła się« do wykazania, że [Altice] wywierała decydujący wpływ na niektóre aspekty działalności PT Portugal”. Zdaniem Altice we wspomnianej decyzji wskazano zaś wyraźnie, w szczególności w motywach 470, 479 i 482 oraz w sekcji 4.2.2, że wymiana informacji stanowiła sama w sobie wprowadzenie w życie koncentracji.
- 177 W części drugiej zarzutu piątego Altice podnosi, że w pkt 239 zaskarżonego wyroku Sąd naruszył art. 1 rozporządzenia nr 139/2004, rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. [101] i [102 TFUE] (Dz.U. 2003, L 1, s. 1) oraz art. 101 TFUE poprzez uznanie, iż wymiany informacji dokonano z naruszeniem art. 4 ust. 1 i art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 139/2004.
- 178 Altice w istocie zarzuca Sądowi, że rozszerzył zakres stosowania tych ostatnich przepisów, tak iż objął nim wymianę informacji mogącą wchodzić w zakres stosowania art. 101 TFUE i rozporządzenia nr 1/2003. W ten sposób zdaniem Altice Sąd postąpił niezgodnie z wyrokiem z dnia 31 maja 2018 r., Ernst & Young (C-633/16, EU:C:2018:371, pkt 57, 59). Dokonując rozróżnienia w zależności od tego, czy wymiana informacji wpisuje się w ramy koncentracji, czy też ma miejsce po jej dokonaniu, Sąd osiągnął według Altice nieracjonalny wynik, ponieważ wymiana ta wchodziłaby w zakres art. 4 ust. 1 i art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 139/2004, gdyby odbywała się w sytuacjach prowadzących do koncentracji, lecz przekształcałaby się w naruszenie art. 101 TFUE, gdyby ostatecznie nie nastąpiła żadna zmiana kontroli.

179 Ponadto zdaniem Altice Sąd nie wyjaśnił, w jaki sposób wymiana informacji była „konieczna do uzyskania zmiany kontroli” w sposób trwały lub dlaczego „ma bezpośredni związek z wprowadzeniem w życie” koncentracji, które nastąpiło dopiero wraz z nabyciem akcji PT Portugal. W związku z tym wymiana ta nie jest objęta przez art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 139/2004.

180 Komisja uważa, że rozpatrywany zarzut jest bezzasadny.

– *Ocena Trybunału*

181 W pierwszej kolejności – argumenty dotyczące przeinaczenia spornej decyzji wynikają z błędnego i niepełnego jej zrozumienia.

182 Prawdą jest, że w spornej decyzji Komisja użyła niejednoznacznych sformułowań, w szczególności w motywie 470, zawierającym punktową ocenę, czy też w motywach 479 i 482, podsumowujących dokonane ustalenia. Jednakże fragmenty te należy umieścić w ogólnym kontekście tej decyzji. Z motywów 448, 473, 477 i 478 rzeczonyj decyzji wynika zaś jednoznacznie, że Komisja uwzględniła wymianę informacji wyłącznie jako element przyczyniający się do wykazania, że Altice wywierała decydujący wpływ na PT Portugal.

183 Sąd nie przeinaczył zatem spornej decyzji, wskazując w pkt 227 i 235 zaskarżonego wyroku, że w tej samej decyzji Komisja uznała, iż owa wymiana „przyczyniła się” do wykazania, że Altice wywierała taki wpływ.

184 W drugiej kolejności, jeśli chodzi o argumenty dotyczące zakresu stosowania, odpowiednio, kontroli koncentracji i prawa antymonopolowego, należy przypomnieć, że – jak wynika z art. 21 ust. 1 rozporządzenia nr 139/2004 – rozporządzenie to stosuje się jedynie do koncentracji określonych w art. 3 tego rozporządzenia, do których co do zasady rozporządzenie nr 1/2003 nie znajduje zastosowania. To ostatnie rozporządzenie znajduje nadal zastosowanie w przypadku zachowań przedsiębiorstw, które nie będąc koncentracjami w rozumieniu rozporządzenia nr 139/2004, mogą jednak skutkować prowadzeniem przez te przedsiębiorstwa sprzecznej z art. 101 TFUE współpracy i które z tego względu podlegają kontroli ze strony Komisji czy też krajowych organów ochrony konkurencji (wyroki: z dnia 7 września 2017 r., Austria Asphalt, C-248/16, EU:C:2017:643, pkt 32, 33; a także z dnia 31 maja 2018 r., Ernst & Young, C-633/16, EU:C:2018:371, pkt 56, 57).

185 W konsekwencji ponieważ – jak stwierdziły Komisja i Sąd – zostało wykazane, że wymiana informacji przyczyniła się do wprowadzenia w życie koncentracji, Sąd słusznie orzekł w pkt 239 zaskarżonego wyroku, że są one objęte zakresem stosowania rozporządzenia nr 139/2004.

186 W trzeciej kolejności – argumenty dotyczące braku konieczności wymiany informacji do celów zmiany kontroli lub bezpośredniego związku między nimi a tą zmianą należy oddalić z tych samych powodów co te, które doprowadziły do oddalenia zarzutu trzeciego.

187 W świetle powyższych rozważań zarzut piąty należy oddalić w całości jako bezzasadny.

W przedmiocie zarzutu szóstego

- 188 W zarzucie szóstym odwołania Altice kwestionuje w istocie dokonaną przez Sąd ocenę grzywien, które zostały na nią nałożone w spornej decyzji. Zarzut ten dzieli się na cztery części, z których druga i trzecia częściowo się pokrywają, w związku z czym należy je zbadać łącznie.

W przedmiocie części pierwszej zarzutu szóstego

– Argumentacja stron

- 189 W części pierwszej zarzutu szóstego Altice twierdzi, że pkt 155 i 279–296 zaskarżonego wyroku naruszają prawo ze względu na to, iż niesłusznie potwierdzają, że naruszyła ona art. 4 ust. 1 i art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 139/2004 przynajmniej w wyniku niedbalstwa.
- 190 Altice jest zdania, że w orzecznictwie dotyczącym owego pojęcia „niedbalstwa” istnieje wyraźna współzależność między stopniem przewidywalności przepisu zakazującego a odpowiedzialnością sprawcy.
- 191 Tymczasem, po pierwsze, zdaniem Altice Komisja po raz pierwszy stwierdziła w spornej decyzji, pomimo braku jakiegokolwiek przeniesienia akcji przejmowanego przedsiębiorstwa, że koncentracja została wprowadzona w życie ze względu z jednej strony na uzgodnienia poprzedzające zakończenie transakcji, które stanowiły jednak zwyczajową praktykę przedsiębiorstw, a z drugiej strony na wymianę informacji w okresie pomiędzy podpisaniem SPA a wprowadzeniem w życie transakcji.
- 192 Po drugie, jak przyznał Trybunał w pkt 38 i 39 wyroku z dnia 31 maja 2018 r., Ernst & Young (C-633/16, EU:C:2018:371), dokładny zakres zakazu „wprowadzenia w życie” koncentracji w rozumieniu art. 7 rozporządzenia nr 139/2004 jest niejasny. Co więcej, przed wydaniem tego wyroku Sąd zinterpretował je jako oznaczające „nieograniczone wprowadzenie w życie koncentracji”.
- 193 Po trzecie, Altice podnosi, że poinformowała Komisję o transakcji jeszcze przed podpisaniem SPA i zaproponowała zobowiązania w celu zaradzenia wszelkim potencjalnym obawom wynikającym z tej transakcji.
- 194 Komisja kwestionuje zasadność wszystkich tych argumentów.

– Ocena Trybunału

- 195 Zgodnie z art. 14 ust. 2 rozporządzenia nr 139/2004 Komisja może nałożyć grzywnę tylko za naruszenie popełnione „umyślnie lub w wyniku niedbalstwa”.
- 196 Przesłanka ta jest spełniona wówczas, gdy dane przedsiębiorstwo nie może nie wiedzieć, że jego działanie ma charakter antykonkurencyjny, niezależnie od tego, czy ma świadomość naruszania reguł konkurencji prawa Unii, czy też nie (zob. analogicznie wyroki: z dnia 18 czerwca 2013 r., Schenker & Co. i in., C-681/11, EU:C:2013:404, pkt 37 i przytoczone tam orzecznictwo; a także z dnia 10 lipca 2014 r., Telefónica i Telefónica de España/Komisja, C-295/12 P, EU:C:2014:2062, pkt 156).

- 197 Tymczasem, po pierwsze, wbrew twierdzeniom Altice i jak słusznie orzekł Sąd w pkt 292 i 293 zaskarżonego wyroku, okoliczność, że w momencie, gdy naruszenie zostało popełnione, Komisja i sądy Unii nie miały jeszcze sposobności, aby zająć konkretne stanowisko w kwestii określonego zachowania, nie wyklucza, że dane przedsiębiorstwo musi w stosownym wypadku spodziewać się, że jego zachowanie może zostać uznane za niezgodne z regułami konkurencji prawa Unii. Taka okoliczność nie zwalnia zatem odnośnego przedsiębiorstwa z odpowiedzialności (zob. podobnie wyroki: z dnia 6 grudnia 2012 r., AstraZeneca/Komisja, C-457/10 P, EU:C:2012:770, pkt 164; z dnia 22 października 2015 r., AC-Treuhand/Komisja, C-194/14 P, EU:C:2015:717, pkt 43).
- 198 Podobnie, po drugie, Altice nie może opierać argumentu na podnoszonej niejasności przepisów art. 4 ust. 1 i art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 139/2004. W przypadku bowiem gdy istnieją wątpliwości co do wykładni przepisów tego rodzaju, można wymagać od starannego przedsiębiorstwa, by zasięgnęło opinii Komisji w celu upewnienia się co do zgodności z prawem swojego zachowania, jak orzekł Sąd w pkt 155 i 294 zaskarżonego wyroku. W niniejszej sprawie ma to miejsce tym bardziej, że z dokonanej przez Sąd w pkt 287 zaskarżonego wyroku oceny okoliczności faktycznych – której kontrola nie należy do Trybunału i która nie jest zresztą kwestionowana – wynika, że Altice wiedziała o ryzyku niezgodności swego zachowania z rozporządzeniem nr 139/2004.
- 199 Po trzecie, argument dotyczący informacji poprzedzającej podpisanie SPA i propozycji zobowiązania sprowadza się w rzeczywistości do zwrócenia się do Trybunału o dokonanie ponownej oceny faktycznej dotyczącej tego, czy Altice działała w wyniku niedbalstwa. Argument taki jest zatem niedopuszczalny w postępowaniu odwoławczym.
- 200 Z powyższego wynika, że część pierwszą zarzutu szóstego należy oddalić w całości.

W przedmiocie części drugiej i trzeciej zarzutu szóstego

– Argumentacja stron

- 201 W części drugiej zarzutu szóstego Altice podnosi, że pkt 297–362 zaskarżonego wyroku są obarczone naruszeniem prawa i pomijają art. 296 TFUE oraz art. 41 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, w zakresie, w jakim Sąd stwierdził w nich, że sporna decyzja była wystarczająco uzasadniona, aby nałożyć dwie odrębne i kumulatywne grzywny w wysokości 62 250 000 EUR każda za naruszenie, odpowiednio, art. 4 ust. 1 i art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 139/2004.
- 202 Zdaniem Altice błędne pod względem prawnym i wewnętrznie sprzeczne jest stwierdzenie z jednej strony, że Komisja może nałożyć dwie odrębne grzywny na tej podstawie, iż chodzi o rzekomo dwa odrębne naruszenia, przy jednoczesnym uznaniu z drugiej strony, że Komisja wycenia te dwie grzywny łącznie, jako że ukarane jest to samo zachowanie. Według Altice wynika z tego brak uzasadnienia przy ustalaniu kwoty każdej z nałożonych grzywien, co Sąd powinien był stwierdzić.
- 203 W pkt 317 i 324 zaskarżonego wyroku nie zostało wyjaśnione, dlaczego nałożenie dwóch identycznych grzywien za dwa rzekomo odrębne naruszenia jest proporcjonalne ze względu na zastosowanie kryteriów określonych w art. 14 ust. 3 rozporządzenia nr 139/2004.

- 204 W części trzeciej zarzutu szóstego Altice twierdzi, że Sąd naruszył prawo, orzekając w pkt 320–324 zaskarżonego wyroku, iż art. 14 ust. 3 rozporządzenia nr 139/2004 może prowadzić do nałożenia dwóch odrębnych grzywien w identycznej kwocie za dwa rzekomo niezależne naruszenia o różnym charakterze, wadze i czasie trwania.
- 205 Nawet przy założeniu, quod non, że art. 4 ust. 1 i art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 139/2004 nakładają dwa odrębne obowiązki, należy zdaniem Altice stwierdzić, że charakter i waga naruszenia pierwszego z tych przepisów są mniej poważne niż naruszenia drugiego z nich. Według Altice pierwszy z nich przewiduje bowiem pojedynczy obowiązek proceduralny, którego naruszenie stanowi naruszenie krótkotrwałe, podczas gdy drugi jest szerszy i obejmuje dwa obowiązki, w tym istotny obowiązek zawieszenia, którego naruszenie jest ciągłe. Różnica ta znajduje również odzwierciedlenie w terminach przedawnienia mających zastosowanie do tych dwóch naruszeń.
- 206 Co się tyczy czasu trwania naruszeń, odpowiednio krótkotrwałego (jeden dzień) i ciągłego (cztery miesiące i jedenaście dni, czyli 137 dni), Sąd stwierdził w pkt 324 i 343 zaskarżonego wyroku, że w żaden sposób nie można porównywać tych naruszeń. Zdaniem Altice wnioski ten nie jest jednak wystarczająco uzasadniony, a ponadto narusza prawo, ponieważ żaden przepis rozporządzenia nr 139/2004 nie może go uzasadnić.
- 207 Ze względu na różnicę w czasie trwania naruszenia Altice uważa, że przy założeniu, iż grzywna w wysokości 62 250 000 EUR jest proporcjonalna do naruszenia art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 139/2004, co spółka ta kwestionuje, grzywna proporcjonalna do naruszenia art. 4 ust. 1 tego rozporządzenia, które trwało zaledwie jeden dzień, nie powinna wynosić więcej niż 450 000 EUR.
- 208 Komisja uważa, że część druga zarzutu jest niedopuszczalna, ponieważ Altice nie rozwinęła swojej argumentacji.
- 209 W każdym wypadku ta część zarzutu jest zdaniem Komisji również bezzasadna. Po pierwsze, Komisja podnosi, że w pkt 317 i 324 zaskarżonego wyroku Sąd wyjaśnił w sposób jasny i jednoznaczny, w jaki sposób Komisja uwzględniła charakter, wagę i czas trwania każdego z dwóch naruszeń, zgodnie z art. 14 ust. 3 rozporządzenia nr 139/2004. Po drugie, w sprawie, w której zapadł wyrok z dnia 4 marca 2020 r., *Marine Harvest/Komisja* (C-10/18 P, EU:C:2020:149, pkt 98–111), Komisja nałożyła już dwie odrębne grzywny za naruszenia, odpowiednio, art. 4 ust. 1 i art. 7 ust. 1 tego rozporządzenia i dokonała łącznej wyceny grzywien. Jednak ani Sąd, ani Trybunał nie sprzeciwiły się łącznej wycenie grzywien. W każdym razie w niniejszej sprawie, podczas gdy liczne motywy spornej decyzji są wspólne dla tych dwóch grzywien, w innych zostało dokonane pomiędzy nimi rozróżnienie.
- 210 Jeśli chodzi o trzecią część zarzutu, Komisja uważa, że jest ona bezzasadna.
- 211 Po pierwsze, Trybunał przyznał już w wyroku z dnia 4 marca 2020 r., *Marine Harvest/Komisja* (C-10/18 P, EU:C:2020:149), że rozporządzenie nr 139/2004 nie stoi jako takie na przeszkodzie nakładaniu identycznych grzywien za jednoczesne naruszenia zarówno art. 4 ust. 1, jak i art. 7 ust. 1 tego rozporządzenia.

- 212 Po drugie, przepisy te stanowią również podstawowe filary unijnego systemu kontroli ex ante koncentracji. Naruszenia wspomnianych przepisów należy uznać za z natury równie poważne, ponieważ mogą one prowadzić do nałożenia grzywien ograniczonych tym samym pułapem, zgodnie z art. 14 ust. 2 lit. a) i b) rozporządzenia nr 139/2004, przy czym prawodawca nie zakwalifikował jednego z nich jako poważniejszego niż drugie.
- 213 Po trzecie, Komisja uważa, że w pkt 322 i 324–343 zaskarżonego wyroku Sąd uzasadnił w sposób wystarczający pod względem prawnym stwierdzenie, zgodnie z którym czas trwania dwóch badanych naruszeń, z których jedno jest krótkotrwałe, a drugie ciągle, nie jest porównywalny.
- 214 Po czwarte, obliczenie przez Altice grzywny w wysokości 450 000 EUR za naruszenie art. 4 ust. 1 rozporządzenia nr 139/2004 opiera się zdaniem Komisji na błędnym założeniu, zgodnie z którym naruszenie to trwało jeden dzień. Jako że naruszeniu temu nie można przypisać czasu trwania i ponieważ miało ono charakter równie poważny jak naruszenie art. 7 ust. 1 tego rozporządzenia, Komisja uważa, że grzywna w takiej kwocie nie odzwierciedlałaby w wystarczającym stopniu charakteru i wagi naruszenia i nie miałyby wystarczającego skutku odstrasżającego

– Ocena Trybunału

- 215 Co się tyczy dopuszczalności części drugiej zarzutu szóstego, należy stwierdzić, że choć argumentacja podniesiona na poparcie tej części zarzutu jest zwięzła, to jednak wynika ona jasno z pism procesowych Altice i jest oczywiste, że umożliwiła Komisji ustosunkowanie się do nich co do istoty. Należy zatem oddalić podniesiony przez Komisję zarzut niedopuszczalności.
- 216 Co do istoty należy zauważyć, że w częściach drugiej i trzeciej zarzutu szóstego Altice kwestionuje zasadniczo pkt 314–325 zaskarżonego wyroku. Jej argumenty odnoszą się, po pierwsze, do dokonanej przez Sąd oceny dotyczącej obowiązku uzasadnienia ciężącego na Komisji, gdy nakłada ona w tej samej decyzji dwie grzywny z tytułu naruszeń, odpowiednio, art. 4 ust. 1 i art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 139/2004, a po drugie, do możliwości ustalenia przez Komisję wysokości obu grzywien na tę samą kwotę. Ponieważ są to te dwie odrębne kwestie, należy odnieść się do nich po kolei.
- 217 Co się tyczy, po pierwsze, obowiązku uzasadnienia, o którym mowa w częściach drugiej i trzeciej zarzutu, należy przypomnieć, że zgodnie z orzecznictwem Trybunału uzasadnienie aktów wydawanych przez instytucje Unii, jakiego wymaga art. 296 TFUE, powinno być dostosowane do charakteru danego aktu i przedstawiać w sposób jasny i jednoznaczny tok rozumowania instytucji, która wydała akt, tak aby umożliwić zainteresowanym zaznajomienie się z podstawą rozstrzygnięcia, a właściwemu sądowi dokonanie jego kontroli. Wymóg uzasadnienia należy oceniać w świetle okoliczności danego przypadku, w szczególności treści aktu, charakteru podniesionych argumentów, a także interesu, jaki w uzyskaniu wyjaśnień mogą mieć adresaci aktu lub inne osoby, których dotyczy on bezpośrednio i indywidualnie. Nie jest wymagane, aby uzasadnienie wyszczególniało wszystkie istotne okoliczności faktyczne i prawne, ponieważ ocena, czy uzasadnienie aktu spełnia wymogi art. 296 TFUE, winna nie tylko opierać się na jego brzmieniu, ale także uwzględniać okoliczności jego wydania, jak również całość przepisów prawa regulujących daną dziedzinę (wyroki: z dnia 2 kwietnia 1998 r., Komisja /Sytraval i Brink's France, C-367/95 P, EU:C:1998:154, pkt 63; a także z dnia 10 marca 2016 r., HeidelbergCement/Komisja, C-247/14 P, EU:C:2016:149, pkt 16).

- 218 Co się tyczy w szczególności uzasadnienia decyzji nakładającej grzywnę za naruszenie art. 4 ust. 1 lub art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 139/2004, należy podkreślić, jak zostało już przypomniane w pkt 70 niniejszego wyroku, że art. 14 ust. 3 tego rozporządzenia stanowi, iż ustalając wysokości grzywny, Komisja bierze pod uwagę charakter, wagę i czas trwania naruszenia.
- 219 Ponadto w braku wytycznych określających metodę obliczania mającą zastosowanie do ustalania grzywien na podstawie art. 14 rozporządzenia nr 139/2004 należy uznać, że Komisja czyni zadość ciężącemu na niej obowiązkowi uzasadnienia, gdy wskazuje w sposób jasny i jednoznaczny uwzględnione czynniki, przy czym nie jest zobowiązana do uszczegółowienia danych liczbowych dotyczących obliczenia grzywny (zob. podobnie wyrok z dnia 22 października 2015 r., AC-Treuhand/Komisja, C-194/14 P, EU:C:2015:717, pkt 68 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 220 W świetle tych przypomnień okazuje się, że wbrew twierdzeniom Altice nic co do zasady nie stoi na przeszkodzie temu, by Komisja dokonała równoległej oceny grzywien, jakie nakłada za naruszenie, odpowiednio, art. 4 ust. 1 i art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 139/2004, w tym znaczeniu, że zajęłaby stanowisko jednocześnie w przedmiocie charakteru, wagi i czasu trwania obu naruszeń. Niemniej jednak instytucja ta powinna w tym kontekście przedstawić w sposób wystarczająco jasny powody uzasadniające grzywny nałożone z tytułu naruszenia każdego z tych przepisów, z uwzględnieniem charakteru, wagi i czasu trwania stwierdzonych naruszeń.
- 221 W niniejszym przypadku prawdą jest, że – jak wskazał Sąd w pkt 319–323 zaskarżonego wyroku – w motywach 568–599 spornej decyzji Komisja szczegółowo przedstawiła swoje oceny dotyczące charakteru, wagi i czasu trwania dwóch naruszeń popełnionych przez Altice, a tym samym elementy uwzględnione przy ustalaniu kwoty grzywien. To właśnie w świetle wszystkich przypomnianych w ten sposób okoliczności, jak wynika z motywu 621 tej decyzji, Komisja ustaliła dwie grzywny w kwocie, każda z nich, 62 250 000 EUR.
- 222 Jednakże z uzasadnienia spornej decyzji wynika również, że o ile Komisja uznała, iż te dwa naruszenia miały identyczny charakter i wagę, o tyle wskazała ona również, że były one różne pod względem czasu trwania, ponieważ jedno było naruszeniem krótkotrwałym, a drugie – naruszeniem ciągłym. Należy zaś stwierdzić, że Komisja w żaden sposób nie wyjaśniła, dlaczego pomimo tej różnicy oba naruszenia zasługiwały na grzywny w takiej samej kwocie. Innymi słowy, nie wyjaśniła ona powodu, dla którego wspomniana różnica, mimo że znacząca, nie mogła uzasadniać zróżnicowania kwoty tych dwóch grzywien.
- 223 W tych okolicznościach Sąd nie powinien był ograniczyć się do oddalenia w pkt 324 zaskarżonego wyroku argumentu dotyczącego niewystarczającego uzasadnienia w spornej decyzji identycznego charakteru kwoty grzywien pomimo różnicy w czasie trwania dwóch rozpatrywanych naruszeń z tego tylko powodu, że „logicznie rzecz biorąc, nie można porównywać czasu trwania naruszenia ciągłego z naruszeniem krótkotrwałym, ponieważ drugiemu z tych naruszeń nie można przypisać czasu trwania”, zanim w pkt 325 tego wyroku oddalił argumentację dotyczącą naruszenia obowiązku uzasadnienia.
- 224 Sąd naruszył zatem prawo, oddalając zastrzeżenie dotyczące naruszenia obowiązku uzasadnienia.
- 225 Co się tyczy zawartego w odpowiedzi Komisji argumentu opartego na tym, że w sprawie, w której zapadł wyrok z dnia 4 marca 2020 r., Marine Harvest/Komisja (C-10/18 P, EU:C:2020:149, pkt 98–111), Trybunał zaakceptował uzasadnienie analogiczne do uzasadnienia spornej decyzji, wystarczy zauważyć, że w owej sprawie wnosząca odwołanie nie podniosła żadnego zarzutu mającego na celu zakwestionowanie oceny Sądu dotyczącej obliczania grzywien, w związku z czym ani to

obliczenie, ani uzasadnienie tego obliczenia nie były objęte przedmiotem odwołania do Trybunału. W szczególności, jak wynika z pkt 85 owego wyroku, zarzut dotyczący proporcjonalności grzywien nie został prawidłowo podniesiony przed Trybunałem.

- 226 Co się tyczy w drugiej kolejności argumentów zmierzających do zakwestionowania samej możliwości nałożenia przez Komisję, za naruszenia art. 4 ust. 1 i art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 139/2004, dwóch grzywien w identycznej kwocie, należy stwierdzić, że w pkt 320–324 zaskarżonego wyroku Sąd nie wypowiedział się konkretnie w tej kwestii. Kwestia ta dotyczy bowiem zasadności spornej decyzji, podczas gdy pkt 320–324 odnoszą się do uzasadnienia tej decyzji, a w szczególności do względów, które zdeterminowały określenie kwoty nałożonych grzywien.
- 227 W każdym razie argumentacja ta jest bezzasadna, ponieważ ocena kwoty tych grzywien stanowi ocenę, którą należy przeprowadzić w świetle okoliczności każdego przypadku, biorąc pod uwagę kryteria wagi, charakteru i czasu trwania naruszeń wskazane w art. 14 ust. 3 rozporządzenia nr 139/2004. Nie można zatem ogólnie twierdzić, że grzywiny nałożone w tej samej decyzji za jednoczesne naruszenia art. 4 ust. 1 i art. 7 ust. 1 tego rozporządzenia nigdy nie mogą być identyczne.
- 228 Konieczne jest jeszcze, aby w szczególnych okolicznościach danego przypadku nałożenie dwóch grzywien w tej samej kwocie za takie naruszenia było uzasadnione względami przedstawionymi przez Komisję.
- 229 Należy zaś zauważyć, że Altice podniosła przed Sądem w szczególności, iż Komisja nie mogła nałożyć grzywien w tej samej kwocie za naruszenia o różnym czasie trwania. W tym względzie sama okoliczność – przy założeniu, że jest ona prawdziwa – iż naruszenia krótkotrwałego i naruszenia ciągłego nie można porównać pod względem czasu ich trwania, nie może stanowić odpowiedzi na tę argumentację. W świetle argumentów Altice do Sądu należało zbadanie, czy ze względu na krótkotrwały charakter naruszenia obowiązku zgłoszenia nałożona grzywina była proporcjonalna. Tymczasem Sąd nie dokonał tej oceny, ograniczając się w pkt 343 zaskarżonego wyroku do odesłania do nieporównywalności tych dwóch naruszeń.
- 230 W świetle powyższych ustaleń należy uwzględnić części drugą i trzecią zarzutu szóstego.

W przedmiocie części czwartej zarzutu szóstego

- 231 W części czwartej zarzutu szóstego Altice podnosi, że Sąd nie zapewnił proporcjonalności dwóch grzywien, które zostały na nią nałożone w jednej decyzji za te same czyny, z naruszeniem orzecznictwa wynikającego z pkt 39 wyroku z dnia 3 kwietnia 2019 r., Powszechny Zakład Ubezpieczeń na Życie (C-617/17, EU:C:2019:283). Jej zdaniem obie te grzywiny, również po obniżeniu grzywiny nałożonej z tytułu naruszenia art. 4 ust. 1 rozporządzenia nr 139/2004 dokonanego przez Sąd w wykonaniu nieograniczonego prawa orzekania, są do tego stopnia zbyt wysokie, że są one nieproporcjonalne.
- 232 W tym względzie, ponieważ w pkt 230 niniejszego wyroku zostało stwierdzone, że Sąd naruszył prawo przy kontroli grzywiny nałożonej przez Komisję z tytułu naruszenia art. 4 ust. 1 rozporządzenia nr 139/2004, które to naruszenie prawa mogło mieć wpływ na wykonanie przez Sąd nieograniczonego prawa orzekania, nie ma już potrzeby orzekania w przedmiocie rozpatrywanej tu części zarzutu.

- 233 W świetle całości powyższych rozważań należy uwzględnić części drugą i trzecią zarzutu szóstego, a w pozostałym zakresie zarzut ten oddalić.
- 234 W konsekwencji zaskarżony wyrok należy uchylić w zakresie, w jakim w pkt 2 sentencji została w nim oddalona skarga o stwierdzenie nieważności art. 4 spornej decyzji, a w pkt 1 sentencji została ustalona nowa kwota grzywny nałożonej w tym postanowieniu.

W przedmiocie skargi do Sądu

- 235 Zgodnie z art. 61 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w przypadku uchylenia orzeczenia Sądu Trybunał może wydać orzeczenie ostateczne w sprawie, jeśli stan postępowania na to pozwala.
- 236 Tak właśnie jest w niniejszej sprawie, ponieważ Trybunał dysponuje wszystkimi informacjami niezbędnymi do wydania orzeczenia w sprawie.
- 237 Na wstępie, co się tyczy zakresu kontroli Trybunału, należy podkreślić, że jak wynika z pkt 234 niniejszego wyroku, zaskarżony wyrok zostaje uchylony jedynie w zakresie, w jakim w pkt 2 sentencji skarga o stwierdzenie nieważności art. 4 spornej decyzji została oddalona, a w pkt 1 sentencji została ustalona nowa kwota grzywny nałożonej w owym postanowieniu. Do Trybunału należy zatem zbadanie sprawy jedynie w zakresie, w jakim dotyczy ona żądania stwierdzenia nieważności owego art. 4 spornej decyzji i żądania obniżenia kwoty grzywny nałożonej z powodu naruszenia art. 4 ust. 1 rozporządzenia nr 139/2004 (zob. podobnie wyrok z dnia 18 marca 2021 r., Pometon/Komisja, C-440/19 P, EU:C:2021:214, pkt 157).
- 238 Co się tyczy w pierwszej kolejności żądania stwierdzenia nieważności art. 4 spornej decyzji, z uzasadnienia zawartego w pkt 221 i 222 niniejszego wyroku wynika, że decyzja ta jest niewystarczająco uzasadniona w odniesieniu do kwoty grzywny nałożonej na podstawie art. 4 ust. 1 rozporządzenia nr 139/2004.
- 239 Należy zatem uwzględnić żądanie stwierdzenia nieważności art. 4 spornej decyzji.
- 240 W tych okolicznościach należy w drugiej kolejności orzec, na podstawie nieograniczonego prawa orzekania przyznanego Trybunałowi w art. 261 TFUE oraz art. 16 rozporządzenia nr 139/2004, w przedmiocie kwoty grzywny, jaka winna zostać nałożona na Altice za naruszenie stwierdzone w art. 2 spornej decyzji, a mianowicie za naruszenie art. 4 ust. 1 rozporządzenia nr 139/2004 (zob. analogicznie wyroki: z dnia 12 listopada 2014 r., Guardian Industries i Guardian Europe/Komisja, C-580/12 P, EU:C:2014:2363, pkt 73 i przytoczone tam orzecznictwo; a także z dnia 21 stycznia 2016 r., Galp Energía España i in./Komisja, C-603/13 P, EU:C:2016:38, pkt 87).
- 241 W tym względzie należy przypomnieć, że Trybunał, wydając orzeczenie ostateczne w sprawie na podstawie art. 61 akapit pierwszy zdanie drugie statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, ma prawo w ramach wykonywania przysługującego mu nieograniczonego prawa orzekania zastąpić ocenę Komisji swoją oceną i w konsekwencji uchylić, obniżyć lub podwyższyć nałożoną grzywnę lub okresową karę pieniężną (wyrok z dnia 21 stycznia 2016 r., Galp Energía España i in./Komisja, C-603/13 P, EU:C:2016:38, pkt 88 i przytoczone tam orzecznictwo).

- 242 Jak wynika z pkt 70 niniejszego wyroku, zgodnie z art. 14 ust. 2 lit. a) i art. 14 ust. 3 rozporządzenia nr 139/2004 naruszenie art. 4 ust. 1 tego rozporządzenia może prowadzić do nałożenia grzywny, której wysokość należy ustalić, w granicach pułapu 10 % całkowitego obrotu uzyskanego przez przedsiębiorstwo, z uwzględnieniem charakteru, wagi i czasu trwania naruszenia.
- 243 W niniejszym przypadku, po pierwsze, Trybunał zgadza się z zawartą w motywie 577 spornej decyzji oceną Komisji, zgodnie z którą naruszenie art. 4 ust. 1 rozporządzenia nr 139/2004 popełnione przez Altice jest poważne ze względu na swój charakter.
- 244 Po drugie, co się tyczy wagi tego naruszenia, w świetle pkt 195–200 niniejszego wyroku zostało ustalone, że naruszenie to zostało popełnione przynajmniej w wyniku niedbalstwa. Ponadto bezsporne jest, w świetle zawartych w motywach 587–593 spornej decyzji ocen, z którymi Trybunał również się zgadza, iż przedmiotowa transakcja wzbudzała poważne wątpliwości co do jej zgodności z rynkiem wewnętrznym. Niemniej jednak należy wziąć pod uwagę podkreśloną przez Sąd w pkt 364–367 zaskarżonego wyroku okoliczność, że Altice z własnej inicjatywy poinformowała Komisję o koncentracji na długo przed podpisaniem SPA i skierowała do tej instytucji wnioski o wyznaczenie zespołu, którego zadaniem będzie rozpatrzenie jej sprawy, trzy dni po tym podpisaniu.
- 245 Po trzecie, co się tyczy czasu trwania naruszenia art. 4 ust. 1 rozporządzenia nr 139/2004, należy przypomnieć, że naruszenie art. 4 ust. 1 rozporządzenia nr 139/2004 stanowi naruszenie krótkotrwałe (wyrok z dnia 4 marca 2020 r., *Marine Harvest/Komisja*, C-10/18 P, EU:C:2020:149, pkt 115), co nie jest kwestionowane w niniejszym przypadku.
- 246 W tych okolicznościach słuszna ocena wszystkich okoliczności sprawy wymaga ustalenia kwoty grzywny nałożonej na Altice za stwierdzone w art. 2 spornej decyzji naruszenie art. 4 ust. 1 rozporządzenia nr 139/2004 na kwotę 52 912 500 EUR. Taka kwota okazuje się proporcjonalna do charakteru, wagi i czasu trwania naruszenia, a jednocześnie jest wystarczająco odstrasżająca.
- 247 Wbrew argumentom podniesionym przez Altice, nawet w połączeniu z grzywną nałożoną za naruszenie art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 139/2004, kwota taka pozostaje proporcjonalna. W świetle ustaleń dokonanych przez Sąd w pkt 340 zaskarżonego wyroku, które nie zostały zakwestionowane przed Trybunałem, i wobec braku jakiegokolwiek powołania się przez Altice na zaktualizowane dane należy bowiem zauważyć, że obie grzywny rozpatrywane łącznie stanowią mniej 0,5 % obrotu Altice za rok 2017.
- 248 W świetle całości powyższych rozważań kwotę grzywny nałożonej na Altice z tytułu naruszenia stwierdzonego w art. 2 spornej decyzji ustala się na 52 912 500 EUR.

W przedmiocie kosztów

- 249 Artykuł 184 § 2 regulaminu postępowania przed Trybunałem stanowi, że jeżeli odwołanie jest zasadne i Trybunał wydaje orzeczenie kończące postępowanie w sprawie, rozstrzyga on również o kosztach.
- 250 Zgodnie z art. 138 § 1 tego samego regulaminu, mającym zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie art. 184 § 1 tego regulaminu, kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Artykuł 138 § 3 tego regulaminu, mający również zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie jego art. 184 § 1, stanowi ponadto, że

w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań każdej ze stron każda z nich pokrywa własne koszty. Jednakże jeżeli jest to uzasadnione okolicznościami sprawy, Trybunał może orzec, że jedna ze stron pokryje, oprócz własnych kosztów, część kosztów poniesionych przez stronę przeciwną.

- 251 W niniejszym przypadku, ponieważ tylko jeden z sześciu zarzutów odwołania i tylko jeden z pięciu zarzutów skargi o stwierdzenie nieważności zostały uwzględnione, i to jedynie częściowo, należy orzec, że Altice pokryje, poza własnymi kosztami, pięć szóstych kosztów poniesionych przez Komisję w związku z tymi dwoma postępowaniami.
- 252 Zgodnie z art. 184 § 4 tego samego regulaminu interwenient w pierwszej instancji, który nie wniósł odwołania, nie może zostać obciążony kosztami w postępowaniu odwoławczym, chyba że brał udział w postępowaniu przed Trybunałem na etapie pisemnym lub ustnym. Jeżeli interwenient taki brał udział w postępowaniu, Trybunał może zdecydować, że pokryje on własne koszty. Ponieważ Rada, jako interwenient w pierwszej instancji, uczestniczyła w pisemnym etapie postępowania przed Trybunałem, należy postanowić, że pokryje ona własne koszty związane zarówno z postępowaniem odwoławczym, jak i z postępowaniem w pierwszej instancji.

Z powyższych względów Trybunał (trzecia izba) orzeka, co następuje:

- 1) **Punkt 1 sentencji wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 22 września 2021 r., Altice Europe/Komisja (T-425/18, EU:T:2021:607) zostaje uchylony.**
- 2) **Punkt 2 sentencji wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 22 września 2021 r., Altice Europe/Komisja (T-425/18, EU:T:2021:607) zostaje uchylony w zakresie, w jakim oddala żądanie stwierdzenia nieważności art. 4 decyzji Komisji C(2018) 2418 final z dnia 24 kwietnia 2018 r. nakładającej grzywny za wprowadzenie w życie koncentracji z naruszeniem art. 4 ust. 1 i art. 7 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 139/2004 (sprawa M.7993 – Altice/PT Portugal).**
- 3) **W pozostałym zakresie odwołanie zostaje oddalone.**
- 4) **Stwierdza się nieważność art. 4 decyzji C(2018) 2418 final.**
- 5) **Kwota grzywny nałożonej na Altice Group Lux Sàrl z tytułu naruszenia stwierdzonego w art. 2 decyzji C(2018) 2418 final zostaje ustalona na 52 912 500 EUR.**
- 6) **Altice Group Lux Sàrl pokrywa, poza własnymi kosztami, pięć szóstych kosztów poniesionych przez Komisję Europejską zarówno w postępowaniu w pierwszej instancji, jak i w postępowaniu odwoławczym.**
- 7) **Komisja Europejska zostaje obciążona jedną szóstą własnych kosztów poniesionych zarówno w postępowaniu w pierwszej instancji, jak i w postępowaniu odwoławczym.**
- 8) **Rada Unii Europejskiej zostaje obciążona własnymi kosztami poniesionymi zarówno w postępowaniu w pierwszej instancji, jak i w postępowaniu odwoławczym.**

Podpisy